

ŚWIĘTO BUDOWLANYCH W LOIIB

- Uprawnienia budowlane wręczono!
- Harmonogram szkoleń dla członków LOIIB

LUBELSKA OKRĘGOWA IZBA INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

20-150 Lublin, ul. Bursaki 19
tel./fax 81 534-78-12, 81 534-78-15

www.lub.piib.org.pl

e-mail: lub@piib.org.pl

Biuletyn Informacji Publicznej:

www.bip.piib.org.pl

Biuro czynne: poniedziałek, środa, czwartek, piątek
w godz. 8-16; wtorek w godz. 9-17

Konto LOIIB:

PEKAO SA 36124054971111000050101920

Przewodniczący Okręgowej Rady

tel. 81 534-78-11

Skład biura:

Dyrektor biura – tel. 81 534-78-13

Sekretariat biura – tel. 81 534-78-12

Główna księgowość – tel. 81 534-78-14

Sekcja księgowości – kasa – tel. 81 741-40-95

Sekcja spraw członkowskich – tel. 81 534-78-16

Sekcja szkolenia – tel. 81 534-78-17

Sekcja uprawnień budowlanych

– tel. 81 741-41-83

Sekcja interpretacji uprawnień budowlanych

– tel. 81 534-73-36

Sekcja obsługi organów Izby – tel. 81 534-78-15

Biuro terenowe w Białej Podlaskiej

21-500 Biała Podlaska, ul. Narutowicza 10
(Dom Technika NOT Oddział Regionalny),
pok. nr 2 (I piętro)

Terminy dyżurów: w poniedziałki i czwartki

w godz. 11-14; w środy w godz. 9-13

biała@loiib.lublin.pl

tel. 83 343-62-05; fax 83 343-60-08

Biuro terenowe w Chełmie

22-100 Chełm, ul. Podgórze 2

Terminy dyżurów: we wtorki w godz. 9-13;

w środy i czwartki w godz. 15-18

chelm@loiib.lublin.pl; tel. 82 563-44-81

Biuro terenowe w Zamościu

22-400 Zamość, ul. Rynek Wielki 6

(Dom Technika NOT)

Terminy dyżurów: w poniedziałki i środy

w godz. 13-16; w piątki w godz. 12-16

zamosc@loiib.lublin.pl; tel. 84 638-58-08

PREZYDIUM OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

Wojciech Szewczyk – przewodniczący

Tadeusz Cichosz – I wiceprzewodniczący

Janusz Iberszer – II wiceprzewodniczący

Joanna Gieroba – III wiceprzewodniczący

Jan Ludwik Ziółek – sekretarz

Zbigniew Mitura – skarbnik

Tomasz Grzeszczak – członek Prezydium

Janusz Wójtowicz – członek Prezydium

CZŁONKOWIE OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

Romuald Czekalski

Władysław Król

Bolesław Matej

Andrzej Mroczek

Ryszard Siekierski

Teresa Stefaniak

Zbigniew Szcześniak

Franciszek Ząbek

OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Bolesław Horyński – przewodniczący

Kazimierz Bonetyński – wiceprzewodniczący

Anna Halicka – wiceprzewodnicząca

Edward Wilczopolski – wiceprzewodniczący

Wiesław Nurek – sekretarz

Andrzej Adamczuk – członek

Stanisław Bicz – członek

Lech Dec – członek

Jerzy Ekiert – członek

Jerzy Kamiński – członek

Jerzy Kasperek – członek

Maria Kosler – członek

Andrzej Pichla – członek

Stanisław Plechawski – członek

Edward Woźniak – członek

OKRĘGOWA KOMISJA REWIZYJNA

Leszek Boguta – przewodniczący

Tadeusz Małaj – wiceprzewodniczący

Anna Krasnodębska-Ciołek – sekretarz

Janusz Fronczyk – członek

Andrzej Szkuat – członek

OKRĘGOWI RZECZNIICY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

Andrzej Leniak – koordynator

Henryk Korczewski

Anna Ostańska

Roman Nowak

Kazimierz Stelmaszczuk

OKRĘGOWY SĄD DYSCIPLINARNY

Zenon Misztal – przewodniczący

Katarzyna Trojanowska-Żuk

– wiceprzewodnicząca

Iwona Żak – sekretarz

Henryk Bujak – członek

Eugeniusz Czyż – członek

Andrzej Gwozda – członek

Mieczysław Hryciuk – członek

Paweł Izdebski – członek

Elżbieta Komor – członek

Kazimierz Kostrzanowski – członek

Józef Koszut – członek

Kazimierz Żbikowski – członek

DELEGACI LOIIB NA ZJAZD KRAJOWY

Tadeusz Cichosz

Joanna Gieroba

Bolesław Horyński

Janusz Iberszer

Zbigniew Mitura

Andrzej Pichla

Zbigniew Szcześniak

Wojciech Szewczyk

Edward Woźniak

Janusz Wójtowicz

Dyżury 2011

Członkowie Prezydium Okręgowej Rady LOIIB:

– we wtorki godz. 14.00-16.00, s. 115

• Wiceprzewodniczący inż. Tadeusz Cichosz – 18.01., 28.06., 29.11.

• Wiceprzewodniczący mgr inż. Janusz Iberszer – 8.02., 5.07., 9.12.

• Wiceprzewodniczący mgr inż. Joanna Gieroba – 22.03., 9.08.

• Sekretarz mgr inż. Jan Ludwik Ziółek – 19.04., 6.09.

• Skarbnik mgr inż. Zbigniew Mitura – 10.05., 4.10.

Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej

– w pierwszą środę miesiąca, godz. 15.00-16.00

– tel. 81 534-78-15; s. 115

Członkowie Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej

– w drugi wtorek miesiąca, godz. 16.00-17.00, s. 115

• dr inż. Bolesław Horyński – 8.02., 12.04., 12.07., 11.10.

• dr inż. Wiesław Nurek – 11.01., 10.05., 9.08., 8.11.

• mgr inż. Edward Wilczopolski – 8.03., 14.06., 13.09., 13.12.

Radca Prawny

– tel. 81 534-73-39; s. 108

– w każdy piątek w godz. 9.00-11.00

– w każdą środę w godz. 9.00-13.00

**Dyżury pełnione są w biurze LOIIB w Lublinie
przy ul. Bursaki 19**

Lubelski Inżynier BUDOWNICTWA

Biuletyn Lubelskiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa

LIPIEC-SIERPIEŃ-WRZESIEŃ 2011 (Nr 19)

ISSN 1897-3868 Nr 3/2011
Nr R. Pr. 895/06 LOIIB w Lublinie
Nakład: 6 100 egz.

Wydawca

Lubelska Okręgowa Izba
Inżynierów Budownictwa
20-150 Lublin, ul. Bursaki 19
tel./fax 81 534-78-12
www.lub.piib.org.pl
e-mail: lub@piib.org.pl

Redakcja

20-150 Lublin
ul. Bursaki 19
tel. 81 741-41-84

Redaktor naczelna

Urszula Kieller-Zawisza
tel. 81 741-41-84
e-mail: u.kieller@lub.piib.org.pl

Rada programowa

Janusz Iberszer – przewodniczący
Jerzy Ekiert – wiceprzewodniczący
Wiesław Nurek – wiceprzewodniczący
Agnieszka Jaśkiewicz – sekretarz
Jerzy Adamczyk
Stanisław Bicz
Wiesław Bocheńczyk
Andrzej Pichla
Wiesław Pomykała
Ryszard Siekierski

Skład i druk

Drukarnia ALF-GRAF
ul. Abramowicka 6, 20-442 Lublin
tel./fax 81 532-15-12
e-mail: info@alfgraf.com.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo
skracania i adiustacji
publikowanych tekstów.

Lubelski Inżynier BUDOWNICTWA
dostępny jest także w wersji elektronicznej
na stronie internetowej LOIIB:
www.lub.piib.org.pl

Na okładce:

Członkowie LOIIB
w czasie obchodów
Dnia Budowlanych

Z okazji Dnia Budowlanych
i Dnia Inżyniera Budownictwa
wszystkim Członkom naszej Izby
najlepsze życzenia,
zadowolenia z wykonywanej pracy,
spełnienia planów zarówno zawodowych,
jak i osobistych,
szczęścia i dużo zdrowia

życzy

Okręgowa
Rada Lubelskiej
Okręgowej Izby
Inżynierów
Budownictwa

SPIS TREŚCI

Nasz Dzień Budowlanych	str. 4
Uprawnienia budowlane wręczono!	str. 6
Wyjaśniono wątpliwości w sprawie uprawnień	str. 7
X Krajowy Zjazd Sprawozdawczy PIIB	str. 8
Nowe obowiązki właścicieli nieruchomości wobec przedsiębiorstw przesyłowych	str. 10
Nowy gmach Instytutu Informatyki UMCS	str. 12
Targi Energetyczne ENERGETICS 2011	str. 13
Dostrzec piękno w zniszczonym zabytkowym budynku	str. 14
Harmonogram szkoleń dla członków LOIIB	str. 18
Rzymskie akwedukty (cz. I)	str. 20
Kto jest kim w lubelskim budownictwie	str. 23
Renowacja kościoła p.w. Św. Wojciecha w Wąwolnicy	str. 24
Wiadomości branżowe	str. 26
Święto Budowlanych w LOIIB	str. 27

NASZ DZIEŃ BUDOWLANYCH

Członkowie Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa świętowali w tym roku Dzień Budowlanych i Dzień Inżyniera Budownictwa 9 września br. Do „Zajazdu Kmicic” w Zembrzycach Dol. k/Lublina przyjechało ok. 350 osób z całego województwa lubelskiego. Było nie tylko uroczyste, ale także sportowo i rekreacyjnie.

Po raz pierwszy w tak liczny gronie lubelscy budowlani obchodzili swoje święto. W piątkowe popołudnie do „Zajazdu Kmicic” zjechali członkowie LOIIB z całego województwa lubelskiego. Jak co roku, u progu jesieni obchodzimy Dzień Budowlanych i Dzień Inżyniera Budownictwa. Święto naszej branży. Każda z okręgowych izb należących do Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa sama ustala termin obchodów tego szczególnego dnia. Lubelska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa wybrała w tym roku 9 września na dzień naszego świętowania.

Wspólnie z nami świętowali ten dzień także nasi przyjaciele, którzy od lat współpracują z naszym samorządem. W zacnym gronie znaleźli się m.in.: Beata Gorajek, prezes Targów Lublin S.A.; Piotr Matyś, reprezentujący Lubelski Urząd Wojewódzki; Grzegorz Teresiński, wójt gminy Wilków; Kazimierz Widysiewicz, prezes Polskiego Towarzystwa Mieszkaniowego Oddział Lublin.

Budowlane spotkanie zainaugurował Wojciech Szewczyk, przewodniczący Okręgowej Rady LOIIB. Po przywitaniu wszystkich przybyłych przedstawił działalność samorządu zawodowego w ostatnim roku. Uwzględnił w swojej wypowiedzi problemy związane z pozyskiwaniem elektronicznego dostępu do norm budowlanych, omówił propozycję tworzenia Kodeksu budowlanego, który zrodził się w ostatnim okresie w Ministerstwie Infrastruktury. Przewodniczący zaprezentował także jak zmieniła się przez ostatni rok lubelska Izba.

Bardzo miłe dla całego naszego samorządu zawodowego było wystąpienie Grzegorza Teresińskiego, wójta gminy Wilków, dwukrotnie zalanej przez powódź w ubiegłym roku. Pan wójt serdecznie podziękował członkom naszego samorządu, którzy w obliczu ludzkiej tragedii przyszli z pomocą, nie patrząc na trudności i wyrzeczenia. Profesjonalizm naszych budowlanych, ich wiedza i umiejętności były bardzo potrzebne na terenach dotkniętych powodzią.

Uroczyste obchody budowlanego święta to także wyróżnianie i odznaczanie tych osób, które swoją postawą, pracą zawodową oraz działalnością społeczną mogą być przykładem dla innych członków naszego samorządu zawodowego. W tym roku Honorowe Odznaki Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa – Złote i Srebrne – przyznano 22 osobom. Wręczenia zasłużonych odznaczeń

NASZA IZBA W SKRÓCIE

- » Zarejestrowanych członków – 7189 osób
- » Czynnych członków – 6051 osób
- » W 2011 roku zarejestrowano – 259 osób

BRANŻE:

- BO – konstrukcyjno-budowlana – 2869 osób
- IS – instalacje sanitarne – 1114 osób
- IE – instalacje elektryczne – 1020 osób
- BD – drogowa – 601 osób
- WM – wodno-melioracyjna – 123 osoby
- BM – mostowa – 90 osób
- BK – kolejowa – 136 osób
- BT – telekomunikacyjna – 96 osób
- BW – wyburzeniowa – 2 osoby

UPRAWNIENIA

- » W roku 2010 uprawnienia budowlane uzyskało – 271 osób
- » W roku 2011 (sesja wiosenna) uprawnienia uzyskało – 140 osób
- » Na sesję jesienną (2011 r.) zakwalifikowano – 164 osoby

SZKOLENIA

- » W roku 2010 przeszkolono – ok. 1740 członków
- » W roku 2011 w sesji wiosennej już przeszkolono – 1477 członków

RZECZNIK ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

- » W roku 2010 prowadził – 14 spraw, w 7 przypadkach wszczęto postępowanie
- » W roku 2011 prowadzi – 10 spraw

SĄD DYSCIPLINARNY

- » W roku 2010 prowadził – 4 sprawy
- » W roku 2011 wpłynęła – 1 sprawa

dokonali: Joanna Gieroba, zastępca sekretarza Krajowej Rady PIIB i Wojciech Szewczyk, przewodniczący Okręgowej Rady LOIIB.

Szczególnie miłą chwilą podczas tego rocznego spotkania, było także wyróżnienie naszych dwóch kolegów – Stanisława Legierskiego i Bogdana Mazurkiewicza, którzy w tym roku świętują 50-lecie nadania uprawnień budowlanych. Z tej okazji, nasi jubileaci otrzymali okolicznościowe pisma oraz książki przedstawiające zabytkowe obiekty budowlane zrealizowane na terenie krajów należących do Grupy Wyszehradzkiej.

Po uroczystej części obchodów Dnia Budowlanych rozpoczął się program rekreacyjny. W ogrodzie „Zajazdu Kmicic” rozstawione zostały stanowiska do strzelania z łuku, wiatrówki, mocowania na rękę, ujeżdżania byka, dojenia krowy, łowienia rybek, itd. Wszyscy przybyli na spotkanie mogli brać udział w licznych grach i zawodach przygotowanych na tę okazję. Sporo emocji wzbudziło strzelanie z łuku, zwłaszcza w wykonaniu pań, które nie dawały za wygraną z mężczyznami i dzielnie próbowały dorównać „im kroku”. Nie brakowało także chętnych do mocowania się na rękę i sprawdzenia „siły swoich mięśni”. Sporo determinacji wykazały panie w konkurencji „ujeżdżania byka”. Do końca walczyły z kolegami i zajęły pierwsze miejsce. Emocje towarzyszyły również „walkom gladiatorów”. Trudno jednak czasami było walczyć, kiedy przeciwnikiem okazał się ... kierownik(!!!).

Chętnych do udziału w grach i zawodach nie brakowało, dlatego też niektóre z nich były rozgrywane już dobrze po zmierzchu. Tak było na przykład z zawodami „jazdy na czteroosobowych nartach”. Tutaj najlepiej wypadła grupa „Włodawianki”, która pokonała zespół „Szybkich i wściekłych”.

Kiedy jedni uczestniczyli w przygotowanych konkursach, inni mogli tańczyć przy muzyce zespołu „Szyszki Band”, albo wieść rozmowy z koleżankami i kolegami, których od dawna nie widzieli. Takie spotkanie to okazja do refleksji i wymiany poglądów na różne tematy np. sytuacji budownictwa, firm budowlanych, warunków pracy. To okazja do rozmowy, na którą na co dzień, często nie mamy czasu.

Na koniec spotkania wszyscy uczestnicy konkursów otrzymali zasłużone nagrody. Do ostatnich chwil parkiet pełen był wirujących par tanecznych, gdyż i zespołowi trudno było się rozstać z budowlaną bracią. Niestety, autokary i busy już czekały, a W. Szewczyk musiał zamknąć tegoroczne spotkanie. I znów pożegnania i zapewnienia, że za rok...

CZŁONKOWIE LOIIB ODZNACZENI ZŁOTĄ I SREBRNĄ ODZNAKĄ HONOROWĄ PIIB

Złota Odznaka Honorowa PIIB

1. dr hab. inż. *Jan Kukielka*
2. inż. *Andrzej Leniak*
3. dr inż. *Wiesław Nurek*
4. dr inż. *Andrzej Pichla*
5. *Józef Pomykała*
6. mgr inż. *Edward Wilczopolski*

Srebrna Odznaka Honorowa PIIB

1. inż. *Elżbieta Komor*
2. mgr inż. *Maria Kosler*
3. inż. *Maria Elżbieta Klimek*
4. inż. *Anna Krasnodębska-Ciołek*
5. mgr inż. *Iwona Żak*
6. inż. *Leszek Boguta*
7. dr inż. *Kazimierz Bonetyński*
8. inż. *Lech Dec*
9. mgr inż. *Jerzy Ekiert*
10. inż. *Mieczysław Hryciuk*
11. mgr inż. *Kazimierz Kostrzanowski*
12. inż. *Andrzej MroczeK*
13. mgr inż. *Roman Nowak*
14. inż. *Edward Woźniak*
15. mgr inż. *Zbigniew Szepietowski*
16. mgr inż. *Jan Ludwik Ziółek*

UPRAWNIENIA BUDOWLANE WRĘCZONO!

W dniu 28 czerwca br. w siedzibie LOIIB w Lublinie wręczono decyzje o nadaniu uprawnień budowlanych osobom, które pomyślnie zdały egzamin w tegorocznej wiosennej sesji egzaminacyjnej. Uprawnienia budowlane uzyskało 140 osób.

Uroczystość wręczenia uprawnień budowlanych została podzielona na dwie części, ze względu na liczbę osób, które otrzymały uprawnienia. W pierwszej turze, której decyzje wręczano o godz. 12.00 udział wzięli: Joanna Gieroba, wiceprzewodnicząca Okręgowej Rady LOIIB, Bolesław Horyński, przewodniczący OKK LOIIB i Zbigniew Szczepniak, dyrektor biura LOIIB.

Drugiej turze uprawnienia wręczał Wojciech Szewczyk, przewodniczący Okręgowej Rady LOIIB, Edward Wilczoploski, wiceprzewodniczący OKK i Wiesław Nurek, sekretarz OKK LOIIB oraz Zbigniew Szczepniak i Arkadiusz Koralewski, reprezentujący lubelskie biuro.

Przed otrzymaniem decyzji o nadaniu uprawnień wszyscy musieli złożyć ślubowanie.

Joanna Gieroba w swojej wypowiedzi zaprezentowała samorząd zawodowy inżynierów budownictwa, jego działalność oraz możliwości funkcjonowania w strukturach naszego samorządu.

Wojciech Szewczyk zwrócił uwagę na niebezpieczeństwa czyhające na osoby wykonujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie.

Na zakończenie obydwu uroczystości przekazano młodym inżynierom życzenia szybkiej kariery oraz spełnienia planów zawodowych.

WYJAŚNIONO WĄTPLIWOŚCI W SPRAWIE UPRAWNIENI

Zakres uprawnień budowlanych w specjalności elektrycznej nadanych w latach 1975-1988 budził sporo kontrowersji. Zostały one także zgłoszone podczas obrad tegorocznego X Krajowego Zjazdu Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. Aby ostatecznie wyjaśnić tę sprawę A.R. Dobrucki prezes Krajowej Rady PIIB zwrócił się do R. Dziwińskiego Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

Stanowisko Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, które poniżej przedstawiamy wyjaśnia dotychczasowe wątpliwości wielu środowisk.

„Przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 roku (Dz. U. Nr 8, poz. 46) w § 1 ust. 5 określają jeden z warunków ustalania zakresu nadawanych uprawnień budowlanych: „5. Osoby, które odbyły praktykę zawodową wyłącznie w zakresie wąskiej specjalizacji zawodowej, mogą wykonywać samodzielne funkcje techniczne w budownictwie tylko w zakresie objętym tą specjalizacją”.

Zgodnie z tym przepisem, organ prowadzący postępowanie w sprawie nadania uprawnień budowlanych, określał specjalność i zakres nadawanych uprawnień na podstawie udokumentowanego wykształcenia, dodatkowo ich zakres mógł podlegać ograniczeniu na podstawie udokumentowanej praktyki.

Pierwotne brzmienie § 13 ust. 1 pkt 4 lit. d wskazuje, że w specjalności „elektrycznej” uprawnienia budowlane nadawane były wyłącznie do instalacji. Pod pojęciem tym mieściły się na równi instalacje i dopisane w 1988 roku do rozporządzenia, sieci elektryczne. W tym przypadku szczególnie znaczenie nabiera brzmienie cytowanego na wstępie § 1 rozporządzenia. Jedynie zakres praktyki zawodowej, dokumentowej przez osobę ubiegającą się o nadanie uprawnień budowlanych decydował o tym, czy uprawnienia obejmują instalacje, sieci, czy łącznie instalacje i sieci elektryczne. Jeżeli w decyzji o stwierdzeniu posiadania przygotowania zawodowego nie zawarto ograniczenia zakresu uprawnień wynikającego z zakresu odbytej praktyki zawodowej,

w przypadku osób z wykształceniem wyższym, uprawnienia obejmują pełny zakres specjalności, w brzmieniu określonym po zmianie przepisów w tym zakresie wprowadzonej w 1988 r.

Dopiero zmiana rozporządzenia wprowadzona rozporządzeniem Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 20 grudnia 1988 roku (Dz. U. Nr 42, poz. 334) nadała nowe brzmienie § 13 ust. 1 pkt 4 lit d: „d) sieci i instalacji elektrycznych – obejmującej instalacje elektryczne, napowietrzne i kablowe linie energetyczne, stacje i urządzenia elektroenergetyczne”. Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że zostało nadane nowe brzmienie przepisu, a nie nastąpiło dodanie kolejnej jednostki redakcyjnej wprowadzającej nową specjalność uprawnień budowlanych. Intencją prawodawcy w tym przypadku należy odczytać, jako konieczność pełniejszego określenia specjalności już wymienionej w rozporządzeniu, a nie dodanie nowej specjalności uprawnień. Potwierdza to w swoim piśmie z dnia 6.06.1989 r. znak UA/N-2/B B/2/12/89 Minister Gospodarki

Przestrzennej i Budownictwa, wyjaśniającym wprowadzone zmiany do rozporządzenia. W piśmie wyraźnie stwierdzono, że: „Nie zachodzi potrzeba rozszerzania w drodze decyzji zakresu stwierdzenia posiadania przygotowania zawodowego do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, nadanych na podstawie dotychczasowych przepisów w specjalnościach „sieci sanitarne”, „instalacje sanitarne”, „instalacje elektryczne”, o ile stwierdzenia te obejmują pełen zakres danej specjalności. W tych przypadkach rozszerzenie zakresu w ramach tak określonej specjalności następuje z mocy prawa”.

Wobec powyższego oraz mając na uwadze fakt niekwestionowania na przestrzeni 20 lat od wprowadzenia zmiany w przepisach, zakresu uprawnień bez ograniczeń w specjalności elektrycznej, nadanych przed dniem wejścia w życie cytowanej zmiany, nie ma również obecnie podstaw do kwestionowania ich zakresu obecnie (zob. art. 104 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane)”.

OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA LUBELSKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

**informuje, że jesienna sesja egzaminacyjna 2011 r.
na uprawnienia budowlane we wszystkich specjalnościach
rozpocznie się egzaminem pisemnym
w dniu 25 listopada 2011 r.**

**Test pisemny zostanie przeprowadzony
w Domu Technika NOT (Lublin, ul. M.C. Skłodowskiej 3)
w sali 31**

**Egzaminy ustne zaplanowano
w siedzibie LOIB w Lublinie przy ul. Bursaki 19**

X KRAJOWY ZJAZD SPRAWOZDAWCZY PIIB

W dn. 17-18 czerwca 2011 r. obradował X Krajowy Zjazd Sprawozdawczy Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. W czasie obrad podsumowano działalność samorządu zawodowego inżynierów budownictwa w roku 2010, Krajowa Rada otrzymała absolutorium oraz dokonano wyborów uzupełniających do krajowych organów PIIB.

Na X Krajowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy PIIB przybyło 173 delegatów reprezentujących 16 izb okręgowych. W obradach udział wzięli także przedstawiciele administracji państwowej, zagranicznych organizacji zrzeszających inżynierów budownictwa oraz delegacje zaprzyjaźnionych stowarzyszeń naukowo-technicznych. Wśród gości zaproszonych byli: poseł RP – Janusz Piechociński, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury – Piotr Styczeń, prezes Izby Architektów Rzeczypospolitej Polskiej – Wojciech Gęsiak, Roman Nowicki – przewodniczący Stałego Przedstawicielstwa Kongresu Budownictwa. Na Zjazd przybyły także zagraniczne delegacje z zaprzyjaźnionych samorządów inżynierskich: Europejską Radę Inżynierów Budownictwa reprezentował jej przewodniczący Gorazd Humar; Bułgarską Izbę Inżynierów Budownictwa – Vesella Gospodinowa (dyrektor generalna) i Martin Mladenow (sekretarz generalny) oraz Czeską Izbę Inżynierów Budownictwa – Aloes Materna (I wiceprzewodniczący).

Lubelską Izbę na X Zjeździe PIIB reprezentowali: Tadeusz Cichosz, Joanna Gięroba, Janusz Iberszer, Bolesław Horyński,

Zbigniew Mitura, Andrzej Pichla, Zbigniew Szczęśniak, Wojciech Szewczyk, Edward Woźniak, Janusz Wójtowicz. W obradach uczestniczył także przewodniczący Okręgowej Komisji Rewizyjnej – Leszek Boguta.

Zaproszony na Zjazd PIIB poseł Janusz Piechociński zauważył w swojej wypowiedzi, że już niedługo czeka nas polska prezydencja w Unii Europejskiej. Jest to także bardzo istotna chwila dla środowiska inżynierskiego, które może wziąć udział w europejskiej debacie w wymiarze technicznym i technologicznym. Zwrócił uwagę, że systematycznie wzrasta zainteresowanie zawodami technicznymi, dlatego też jakość oraz standardy kształcenia kadr dla rynku mają priorytetowe znaczenie.

Piotr Styczeń, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury mówił o znaczeniu spójnego, dobrego i efektywnie oddziałującego na budownictwo polskie prawa. Z drugiej strony przyznał, że nie ma dziś systemu, który zapewniałby taką spójność. Podsekretarz stanu zachęcał inżynierów do współpracy w przygotowaniu regulacji budowlanych zharmonizowanych z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W czasie pierwszego dnia obrad PIIB dokonano podsumowania działalności samorządu zawodowego inżynierów budownictwa w 2010 r., przedstawiono i zatwierdzono sprawozdania wszystkich krajowych organów Izby oraz udzielono absolutorium Krajowej Radzie PIIB.

Ważnym wydarzeniem tego dnia obrad były także wybory uzupełniające do Krajowej Rady i Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej oraz na Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej. W ich wyniku na członka Krajowej Rady został wybrany Włodzimierz Szymczak (Mazowiecka OIIB), do Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej dołączyła Zofia Zwierzchowska (Dolnośląska OIIB). W związku z rezygnacją Andrzeja Bratkowskiego z funkcji Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, na jego miejsce został powołany w wyniku wyborów, Andrzej Myśliwiec (Kujawsko-Pomorska OIIB).

Delegaci 16 okręgowych izb zdecydowali także, że w przyszłym roku odbędzie się Nadzwyczajny Zjazd PIIB w związku z 10-leciem powołania do życia samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

Drugi dzień Zjazdu rozpoczęto od wręczenia złotych i srebrnych odznak honorowych PIIB zasłużonym działaczom samorządu inżynierskiego. Następnie,

obrad zdominowały kwestie dotyczące budżetu oraz zakupu dostępu do norm dla wszystkich członków PIIB. W wyniku dyskusji delegaci przyjęli budżet na 2012 r. po zmianach. Zdecydowano także, że zostanie powołany zespół negocjacyjny, który zajmie się przygotowaniem propozycji dostępu do norm dla członków naszego samorządu. Przedstawiono także wnioski

złożone przez X Okręgowe Zjazdy OIIB i skierowane do rozpatrzenia przez X Krajowy Zjazd oraz wnioski zgłoszone przez delegatów na X Krajowym Zjeździe PIIB.

Należy zauważyć, że nasi delegaci czynnie uczestniczyli w pracach Komisji Zjazdowych. Bolesław Horyński pracował w Komisji Skrutacyjnej, natomiast Tadeusz Cichosz w Komisji Uchwał i Wniosków.

NOWE OBOWIĄZKI WŁAŚCICIELI NIERUCHOMOŚCI WOBEC PRZEDSIĘBIORSTW PRZESYŁOWYCH

Z dniem wejścia w życie zmienionych przepisów ustawy z dnia 21.11.1997 r. – o gospodarce nieruchomościami (dalej ustawy), tj. od 27.11.2010 r. właścicielom (zarządcom) nieruchomości nałożono dodatkowe obligacyjne obowiązki. Ma to związek z nadzwyczajnymi i koniecznymi sytuacjami, które mogą zaistnieć podczas eksploatacji sieci przesyłowych dla różnego rodzaju mediów.

Obowiązujący po zmianie ustawy nowy art. 122a ustala że, jeżeli cel publiczny został zrealizowany, a postępowanie wywłaszczeniowe nie zostało zakończone wydaniem ostatecznej decyzji o wywłaszczeniu, starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji orzeka o nabyciu praw na rzecz Skarbu Państwa albo właściwej jednostki samorządu terytorialnego za odszkodowaniem. Starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej przed wszczęciem postępowania wyznacza dwumiesięczny termin do zawarcia umowy. Po bezskutecznym upływie dwumiesięcznego terminu do zawarcia umowy odszkodowanie ustala się według przepisów rozdziału 5 ustawy.

Jednocześnie zgodnie z nowym art. 124b. ustawy starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji może zobowiązać właściciela, użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, a także usuwaniem z gruntu tych ciągów, przewodów, urządzeń i obiektów, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody.

Decyzja o zobowiązaniu do udostępnienia nieruchomości może być także wydana w celu zapewnienia dojazdu umożliwiającego

go wykonanie czynności. Decyzje te wydaje się z urzędu albo na wniosek podmiotu zobowiązanego do wykonania czynności (przedsiębiorstw przesyłowych eksploatacyjnych).

Obowiązek udostępnienia nieruchomości może być ustanowiony na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy.

Za udostępnienie przysługuje odszkodowanie

Za udostępnienie nieruchomości oraz szkody powstałe na skutek czynności, przysługuje odszkodowanie w wysokości uzgodnionej między właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub osobą, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości a podmiotem, któremu udostępniono nieruchomość. Jeżeli do takiego uzgodnienia nie dojdzie w terminie 30 dni, licząc od dnia, w którym upłynął termin udostępnienia nieruchomości, określony w decyzji, starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej wszczyna postępowanie w sprawie ustalenia odszkodowania.

Wprowadzony zmienionym prawem obowiązek udostępnienia nieruchomości, podlega egzekucji administracyjnej.

W przypadku siły wyższej lub nagłej potrzeby zapobieżenia powstaniu znacznej szkody, starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, udziela, w drodze decyzji, zezwolenia na czasowe zajęcie nieruchomości na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia zajęcia nieruchomości. W przypadku postępowania prowadzonego na wniosek, wydanie decyzji następuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni, licząc od dnia złożenia wniosku (art. 126 ust. 1 ustawy).

Po upływie okresu, na który nastąpiło zajęcie nieruchomości, podmiot, który zajął nieruchomość, jest obowiązany doprowadzić nieruchomość do stanu poprzedniego. Za udostępnienie nieruchomości oraz szkody powstałe w wyniku zajęcia nieruchomości przysługuje odszkodowanie w wysokości uzgodnionej między właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub osobą, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości a podmiotem, któremu udostępniono nieruchomość. Jeżeli do takiego uzgodnienia nie dojdzie w terminie 30 dni,

licząc od dnia, w którym upłynął termin udostępnienia nieruchomości, określony w decyzji, starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, wszczyna postępowanie w sprawie ustalenia odszkodowania.

Jeżeli na skutek czasowego zajęcia nieruchomości właściciel lub użytkownik wieczysty nie będzie mógł korzystać z nieruchomości w sposób dotychczasowy lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, może żądać, aby podmiot, który zajął nieruchomość, nabył od niego własność lub użytkowanie wieczyste nieruchomości w drodze umowy.

W przypadku, gdy nagła potrzeba zapobieżenia okolicznościom, uniemożliwiająca złożenie wniosku o wydanie decyzji na czasowe zajęcie nieruchomości, właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości ma obowiązek udostępnienia jej w celu zapobieżenia tym okolicznościom. Obowiązek udostępnienia nieruchomości podlega egzekucji administracyjnej. Podmiot, który zajął nieruchomość składa wniosek o wydanie tej decyzji w terminie 3 dni od dnia zajęcia nieruchomości. Decyzja może być wydana nie później niż po upływie 6 miesięcy licząc od dnia zajęcia nieruchomości.

W przypadku niezłożenia wniosku, w terminie 3 dni, starosta, w drodze decyzji orzeka o nałożeniu kary w wysokości 5.000 zł za każdy dzień zwłoki, licząc od dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin do złożenia wniosku. O nałożeniu kary, starosta, orzeka również w sytuacji, jeżeli nastąpiło zajęcie nieruchomości, a nie zaistniały do tego podane wyżej przesłanki, uzasadniające zajęcie nieruchomości. Starosta, wydaje decyzję potwierdzającą zaistnienie przesłanek zajęcia nieruchomości w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

Kary w/w, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku nieuiszczenia kary, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Wszystkie wymienione wyżej przepisy stosuje się również w przypadku nagłej potrzeby zapobieżenia znacznej szkody wynikającej z awarii.

SZCZEGÓŁY DOTYCZĄCE ODSZKODOWAŃ

Uwaga ogólna:

Wysokość odszkodowania ustala się według stanu, przeznaczenia i wartości, wyłączonej nieruchomości w dniu wydania decyzji o wyłączeniu. W przypadku gdy starosta, wydaje odrębną decyzję o odszkodowaniu, wysokość odszkodowania ustala się według stanu i przeznaczenia nieruchomości w dniu pozbawienia lub ograniczenia praw, a w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 3 i art. 106 ust. 1 ustawy, według stanu i przeznaczenia nieruchomości odpowiednio w dniu wydania decyzji o podziale lub podjęcia uchwały o przystąpieniu do scalenia i podziału oraz jej wartości w dniu wydania decyzji o odszkodowaniu. (art. 130 ust. 1 ustawy).

Zapłata odszkodowania następuje jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wyłączeniu podlega wykonaniu.

W przypadku wydania decyzji o niezwłocznym zajęciu nieruchomości na wniosek osoby wyłączonej wypłaca się zaliczkę w wysokości 70% odszkodowania ustalonego przez organ pierwszej instancji w decyzji o wyłączeniu. Zapłata zaliczki następuje jednorazowo w terminie 50 dni licząc od dnia złożenia wniosku o wypłatę zaliczki. Wysokość odszkodowania za wyłączone nieruchomości pomniejsza się o kwotę wypłaconej zaliczki.

Jeżeli uchylono decyzję o wyłączeniu lub stwierdzono nieważność decyzji o niezwłocznym zajęciu nieruchomości, osoba, której wypłacono zaliczkę, lub jej spadkobierca są zobowiązani do zwrotu tej zaliczki po jej waloryzacji na dzień zwrotu.

Obowiązek zapłaty odszkodowania za szkody powstałe wskutek zdarzeń w/w oraz za zmniejszenie wartości nieruchomości z tego powodu obciąża osobę lub jednostkę organizacyjną, która uzyskała zezwolenie odpowiednio na założenie lub przeprowadzenie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, albo zezwolenie na wykonanie czynności związanych z konserwacją, remontami, usuwaniem awarii oraz usuwaniem z gruntu, albo zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na poszukiwaniu, rozpoznawaniu, wydobywaniu lub składowaniu kopalin stanowiących własność Skarbu Państwa oraz węgla brunatnego wydobywanego metodą odkrywkową albo zezwolenie na czasowe zajęcie nieruchomości w przypadku siły wyższej lub innej nagłej potrzeby zapobieżenia powstaniu znacznej szkody.

Przy określaniu wartości rynkowej nieruchomości uwzględnia się w szczególności jej rodzaj, położenie, sposób użytkowania, przeznaczenie, stan nieruchomości oraz aktualnie kształtujące się ceny w obrocie nieruchomościami. Wartość nieruchomości dla celów odszkodowania określa się według aktualnego sposobu jej użytkowania, jeżeli przeznaczenie nieruchomości, zgodne z celem wyłączenia, nie powoduje zwiększenia jej wartości. Jeżeli przeznaczenie nieruchomości, zgodne z celem wyłączenia, powoduje zwiększenie jej wartości, wartość nieruchomości dla celów odszkodowania określa się według alternatywnego sposobu użytkowania wynikającego z tego przeznaczenia.

Zgodnie z ustawą wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca majątkowy, uwzględniając w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stan nieruchomości oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych.

mgr inż. WIESŁAW BOCHEŃCZYK

PROSTO Z POLSKIEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

BĘDĄ WALCZYĆ O NORMY

Krajowa Rada PIIB powołała zespół do spraw negocjacji i wdrożenia elektronicznego dostępu do norm. Jest to odpowiedź na wniosek przyjęty na X Krajowym Zjeździe dotyczący podjęcia działań mających na celu umożliwienie dostępu do norm przez Polski Komitet Normalizacyjny. W skład zespołu wchodzi: Joanna Gieroba (Lubelska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa) Barbara Malec, Grzegorz Bajorek, Mirosław Boryczko i Piotr Korczak. Pracami zespołu kieruje przewodniczący – Piotr Korczak.

JUBILEUSZOWY ZJAZD W PAŹDZIERNIKU 2012

W nawiązaniu do uchwał podjętych na X Zjeździe PIIB, członkowie Krajowej Rady powołali Komitet Organizacyjny Nadzwyczajnego Zjazdu PIIB. Zjazd Nadzwyczajny ma być zorganizowany w związku z 10-leciem powołania do życia samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. Komitet Organizacyjny jest reprezentowany przez: Zbigniewa Kledyńskiego, Andrzeja Jaworskiego, Stefana Czarnieckiego, Barbarę Malec, Włodzimierza Szymczaka oraz Andrzeja Orczykowskiego. Ustalono także, że Jubileuszowy Zjazd odbędzie się 11 października 2012 r. w Warszawie w salach Zamku Królewskiego. W uroczystości planowany jest udział władz państwowych, delegatów na zjazd krajowe PIIB wybranych na kadencję 2010-2014 oraz zaproszonych gości. Zjazd Jubileuszowy ma w swoim przebiegu nawiązywać do jubileuszu zachowując adekwatne do sytuacji elementy procedury zjazdowej.

TO TRZEBA WIEDZIEĆ

W związku z wejściem w życie w dn. 17 maja 2011 r. postanowień z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa, członkowie organów okręgowych izb oraz Krajowej Izby, którzy rozstrzygają sprawy, wydając decyzję lub postanowienie podlegają pod przepisy ww. ustawy. Oznacza to, iż ponoszą oni odpowiedzialność majątkową za szkodę wyrządzoną osobom trzecim w związku z rozstrzygnięciem sprawy w drodze decyzji lub postanowienia.

Dział V Umowy generalnej ubezpieczenia OC inżynierów budownictwa, członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa zawartej z Ergo Hestia obejmuje ubezpieczenie członków organów krajowych i okręgowych w tym zakresie.

SPOTKANIE ORGANIZACJI BUDOWLANYCH Z KRAJÓW GRUPY WYSZEHRADZKIEJ

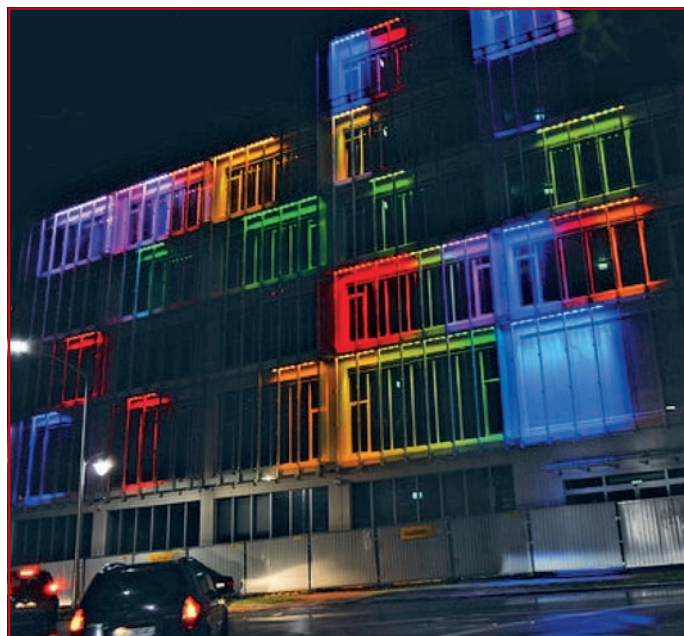
W dniach 6-9 października 2011 r. odbędzie się we Wrocławiu spotkanie organizacji budowlanych Grupy V-4 (Grupy Wyszehradzkiej), tj. organizacji i związków budowlanych Czech, Słowacji, Węgier i Polski. Będzie to już XVIII-te spotkanie Grupy Wyszehradzkiej, a organizacją jego zajmuje się Polska Izba Inżynierów Budownictwa oraz Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa. Spotkania te odbywają się corocznie, począwszy od 1994 roku, każdorazowo w innym kraju Grupy V-4.

NOWY GMACH INSTYTUTU INFORMATYKI UMCS

6-kondygnacyjny gmach Instytutu Informatyki UMCS w Lublinie będzie wyróżniał się na miasteczku akademickim podświetlaną elewacją. Budynek, w którym wiedzę zdobywać będą studenci m.in. fizyki technicznej kosztował około 42 mln zł.

Nowy budynek wyróżnia się na tle innych gmachów uczelni. Najlepiej widać to w nocy, kiedy elewacja jest podświetlona. Za oknami od strony ul. Akademickiej znajduje się oprawa z diodami LED, które mogą świecić w różnych kolorach, ponieważ można je zaprogramować w dowolny sposób. Cały efekt widać dopiero wieczorem, kiedy świecące diody zmieniają całkowicie budynek, który na tle innych obiektów uczelni prezentuje się tak, jakby pochodził z innej planety. Jego barwy mogą „przesuwać się” między piętrami, bądź segmentami w zależności od zaprogramowania.

W budynku wiedzę zdobywać będą studenci informatyki i nowego kierunku – fizyki technicznej. Przygotowano dla nich cztery aule, które łącznie pomieszczą 400 żaków. Znajduje się tu także 12 sal ćwiczeniowych o powierzchni od 20 do 60 mkw. Cały gmach będzie klimatyzowany. Ogrzewaniem i klimatyzacją będzie sterować system zarządzania budynkiem. Odpowiednią

Budynek Instytutu Informatyki UMCS nocą

temperaturę w poszczególnych pomieszczeniach będzie można ustawić ze stanowiska kierowania, jak i niezależnie w każdej sali. Powierzchnia całkowita obiektu to ponad 6,5 tys. metrów kwadratowych.

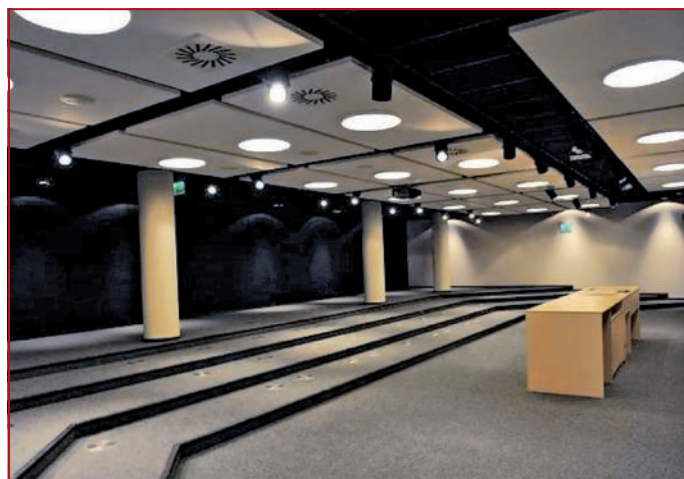
Budynek został zrealizowany przez warszawską firmę Budimex SA., która w lutym 2010 roku przejęła teren przyszłej inwestycji. Autorami projektu są lubelscy architekci z Biura Projektowego BAP w Lublinie.

Budowa obiektu pochłonęła około 42 mln zł. Wszystkie pieniądze pochodzą ze środków zewnętrznych: – z Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej i dotacji celowej z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Fot. Materiał UMCS

Elewacja Instytutu Informatyki UMCS

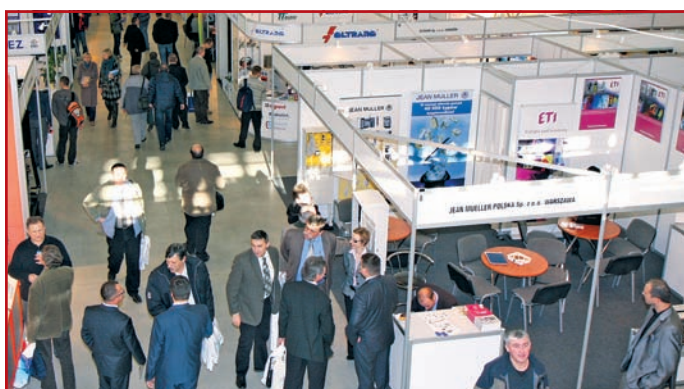

Sala konferencyjna

TARGI ENERGETYCZNE ENERGETICS 2011

W dniach 15-17 listopada 2011 r. na terenie Centrum Targowo-Wystawienniczego Targów Lublin S.A. odbędą się IV Lubelskie Targi Energetyczne ENERGETICS 2011. Precyzyjnie dobrany zakres tematyczny pozwoli nie tylko na prezentację oferty wśród najlepszych, ale i na przedstawienie jej środowisku o wysokiej specjalizacji branżowej.

Jest to jedyna we wschodniej Polsce impreza z branży elektroenergetycznej i energii odnawialnej łącząca prezentację najnowszych produktów i rozwiązań z konferencjami oraz szkoleniami tematycznymi. Będzie to już czwarta edycja tej popularnej imprezy,

której liczba zwiedzających z roku na rok wzrasta. W minionym roku, podczas trzech dni targowych z ofertą ponad 100 firm zapoznało się blisko 4500 zwiedzających.

Podczas tegorocznej edycji uczestniczący w targach wystawcy zaprezentują wyroby i produkty dotyczące: elektroenergetyki i elektrotechniki (wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej, przetwarzanie energii elektrycznej, urządzenia rozdzielcze i łączeniowe, urządzenia zabezpieczające i instalacje odgromowe, urządzenia kontrolno-pomiarowe i sygnalizacyjne, sieci i instalacje elektryczne, osprzęt eksploatacyjny i narzędzia, kable i przewody, sprzęt oświetleniowy) oraz energetyki alternatywnej i odnawialnej (energia wodna, wiatrowa, słoneczna, wody geotermalne, biomasa, technologie pozyskiwania energii odnawialnej, systemy oszczędzania zasobów energetycznych). W dniach 15-17 listopada 2011 r. Centrum Targowo-Wystawiennicze Targów Lublin zamieni się w forum wiodących firm na rynku elektroenergetycznym i odnawialnych źródeł energii, stowarzyszeń branżowych oraz mediów.

W trakcie targów zorganizowane zostaną także bezpłatne szkolenia m.in. dla inżynierów elektryków, inżynierów budownictwa, inspektorów nadzoru, projektantów, architektów, zakładów energetycznych, służb utrzymania ruchu, instalatorów. W ich przygotowaniu uczestniczy także **Lubelska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa**. Program bezpłatnych szkoleń dostępny będzie na stronie internetowej Targów Lublin S.A.: www.targi.lublin.pl

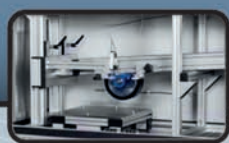
Dysponujemy kadrą doświadczonych laborantów i technologów, z wieloletnim stażem w wykonywaniu badań drogowych, jak i młodym, dynamicznie rozwijającym się zespołem pracowników.

Centrum Badań Laboratoryjnych
"CEBEL" Sp. z o.o.

ul. Antoniny Grygowej 23
20-260 Lublin

tel./fax: 81 744 33 03

www.cebel.pl

Badanie typu mieszanek mineralno-asfaltowych
SMA i AC KR1-6 do oznakowania CE

Badanie równości nawierzchni planografem PD-01

Badanie próbek odbiorczych MMA z nawierzchni

Badanie koleinowania płyt i rdzeni z nawierzchni

Wskaźniki zagęszczenia i nośności: płyta dynamiczna,
VSS, sonda SD-10

Obsługa laboratoryjna budów

DOSTRZEC PIĘKNO W ZNISZCZONYM ZABYTKOWYM BUDYNKU

Jak wiele zniszczonych obiektów, mijanych przez nas codziennie bez zastanowienia, nie przykuwa uwagi przechodnia. Czasem wystarczy jednak zatrzymać się choćby na chwilę, aby dostrzec w nim piękno, docenić myśl architektoniczną i twórczość budowniczych, a w zaniebanych murach usłyszeć głos wołania o odrobinę uwagi...

Na wschodzie Polski znajduje się mała miejscowość o nazwie Wojsławice. W centralnej części miasteczka, za gęstwiną dziko rosnących drzew i krzewów odnaleźć można starą, zniszczoną plebanię (rys. 1), o której pamięta dziś niewielu. Obiekt liczy około 170 lat i ulega stopniowej destrukcji z uwagi na brak odpowiedniej konserwacji i napraw.

Rys. 1. Elewacja południowo-wschodnia starej plebanii w Wojsławicach (2010 roku)

Historia budynku

Historia budynku łączy się nierozdzielnie z historią Wojsławic, których zabytkowy układ urbanistyczny tworzą monumentalne zespoły: kościelny, cerkiewny i bożniczy. Stara plebania jest częścią zespołu kościelnego, w skład którego wchodzi także: kościół parafialny p.w. św. Michała Archanioła (1595-1608), dzwonnica z II poł. XVIII w. oraz zabytkowy drzewostan w granicach cmentarza kościelnego. Miasteczko było kilkakrotnie rujnowane podczas pożarów. Zniszczeniu uległa większość zabudowań mieszkalnych, a także pierwsza plebania – drewniana, na miejscu której wybudowano w 1840 r. obecną murowaną. Plebania jest wpisana do rejestru zabytków województwa lubelskiego i posiada „kartę białą” opracowaną w roku 1997.

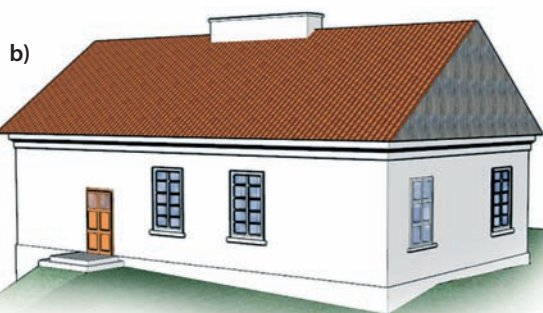
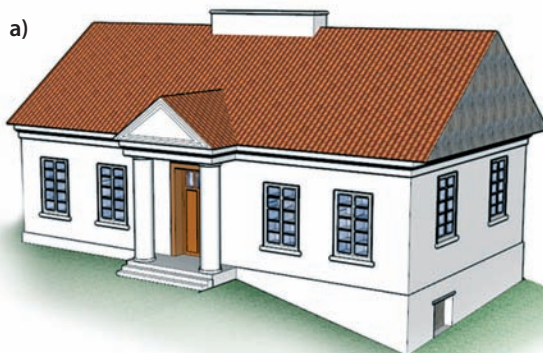
W inwentarzach kościelnych pozyskanych z Archiwum Archidiecezji Lubelskiej znajdują się informacje na temat pierwotnego wyglądu obiektu: „*Dom Plebański na południe frontem obrócony. W roku 1840 po spaleniu starego drewnianego, murowany [...] dachówką pokryty, z wystawą od frontu o dwóch filarach [...]*”.

Dane te potwierdza również fotografia z ok. 1915 roku (rys. 2), na której znajduje się kościół parafialny, dzwonnica, a po prawej stronie budynek plebanii, wybudowany w stylu klasycystycznym, dworowym.

Rys. 2. Widok zabytkowego zespołu kościelnego w Wojsławicach. Fotografia pochodzi z ok. 1915 roku

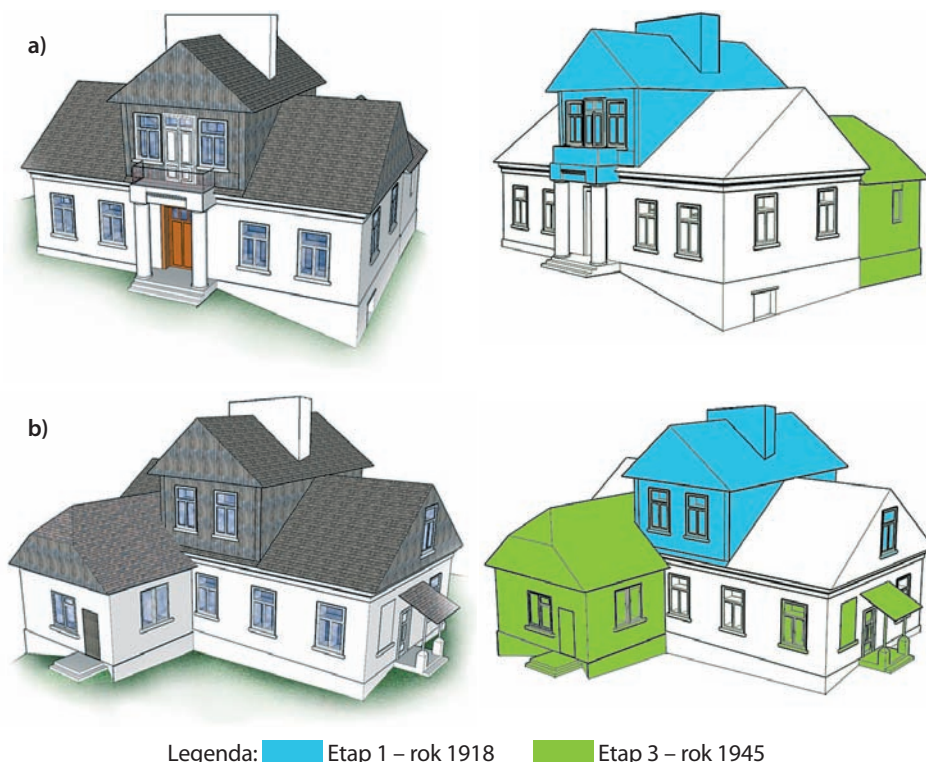
Na podstawie przeprowadzonych badań architektonicznych *in situ* oraz zgromadzonych informacji archiwalnych sporządzono szkic domniemanego pierwotnego wyglądu budynku (rys. 3). Bryła budynku była prostopadłościenna, nakryta wysokim, dwuspadowym dachem, pokrytym dachówką. Na środku elewacji frontowej wylania się dwukolumnowy portyk wejściowy, zwieńczony trójkątnym tympanonem o dachu dwuspadowym. Ściany i portyk zdobione są gzymsem, zachowanym do dziś najprawdopodobniej bez zmian. Ozdobne wykończenie tympanonu i gzymsy nawiązują do całości założenia zespołu kościelnego. Z ustnych relacji mieszkańców miejscowości wynika, że był to obiekt wyjątkowy, wyróżniający się na tle pozostałych, drewnianych domów mieszkalnych. Białym kolorem ścian doskonale komponował się z otaczającą go zielenią.

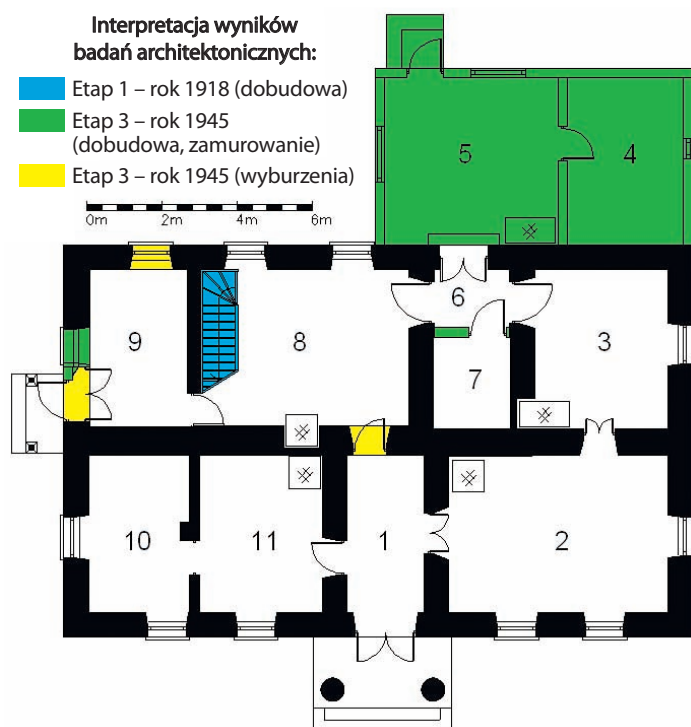
Rys. 3. Szkic domniemanego pierwotnego wyglądu budynku (rekonstrukcja obiektu):
a) elewacje południowa i wschodnia,
b) elewacje północna i zachodnia

Analizując rysunek 3, zauważyć można, że pierwotna forma budynku wzorowana była na typie architektonicznym, jakim jest dwór w jego późniejszej wersji bezalkierzowej, rozpowszechnionej w II połowie XVIII wieku. Kolumny są elementami klasycystycznymi, które pojawiają się w architekturze dworów końca XVIII wieku. Pierwotny wygląd dworu był prosty. Brak jest elementów architektonicznych takich jak pilastry, czy ryzality typowe dla innych obiektów dworowych z tego okresu.

Przez kilkadziesiąt lat budynek zmieniał się zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz. Na podstawie badań architektonicznych ustalono kolejność etapów przebudowy obiektu. Dach pierwotnie dwuspadowy, kryty dachówką, został rozbudowany około roku 1918 o dwie facjaty na środku, od północy i południa (etap 1). W roku 1930 zmieniono układ funkcjonalny piwnicy (etap 2). Po 1945 roku dobudowano przybudówkę od północy, zamurowano okno od zachodu, a obok niego pojawił się otwór drzwiowy, do którego prowadzą schodki z zadaszaniem wspartym na dwóch słupkach, wykonano otwór okienny od północy (etap 3). Na rys. 4 i 5 pokazano etapy przebudowy widoczne na elewacjach i rzucie parteru.

Rys. 4. Szkice elewacji – widok dzisiejszy i etapy przebudowy obiektu: a) elewacje południowa i wschodnia, b) elewacje północna i zachodnia

Rys. 5. Aktualny rzut parteru z zaznaczonymi kolejnymi etapami zmian

Stan dzisiejszy

Obecnie budynek plebani jest domem mieszkalnym, parterowym, częściowo podpiwniczonym, z poddaszem użytkowym. Konstrukcja ścian piwnicy i parteru wykonana jest z cegły i białego kamienia wapiennego (opoki), natomiast facjaty wykonano z drewna. Więźba dachowa jest drewniana przekryta blachą stalową płaską.

Budynek jest bardzo zniszczony (rys. 6, 7, 8). Dla oceny stanu technicznego budynku oraz ustalenia przyczyn uszkodzeń wykonano:

- » badania geotechniczne (odkrywka fundamentowa, odwierty geotechniczne),
- » pomiary geodezyjne odkształceń budynku,
- » badania stanu zarysowań konstrukcji (inwentaryzacja zarysowań, obserwacja rys w czasie); przykładowy rysunek inwentaryzacyjny elewacji pokazano na rys. 8 stosując następującą klasyfikację: rysa – widoczna na elemencie nieciągłość o niewielkiej zwykle długości i rozwarości do 0,5 mm; szczelina – rysa o rozwarości większej od 0,5 mm; pęknięcie – szczelina skośna o znacznej długości (np. przez całą długość ściany),
- » badania stanu zawilgocenia (metoda dielektryczna i suszarkowo-wagowa); przykładową mapę zawilgocenia dla elewacji pokazano na rys. 9;
- » badania stanu zasolenia (zawartość chlorków, siarczanów i azotanów, pH);
- » badania stanu porażenia korozją biologiczną (rozpoznanie grzybów, pleśni, owadów – szkodników technicznych drewna, pozostałych roślin),
- » badania stanu tynków,
- » kontrolne obliczenia statyczne.

Sformułowano następujące wnioski:

- » stan techniczny murów fundamentowych jest zły (destrukcja kamienia i zaprawy, zawilgocenie);
- » występuje znaczne osiadanie narożnika północno-wschodniego budynku i ściany wewnętrznej;
- » stan techniczny murów jest zły (rysy, spękania, szczeliny, ubytki, destrukcja cegły i zaprawy, zawilgocenie, zasolenie);
- » sklepienia nad piwnicą są spękane;
- » stan techniczny konstrukcji drewnianej dachu i stropów jest zły (korozja biologiczna, ubytki, zawilgocenie);
- » większość elementów drewnianych nie spełnia stanu granicznego nośności oraz użyteczności;
- » stan techniczny elementów wykończenia tynków, podsufitek, pokrycia dachu, obróbek blacharskich jest zły.

dokończenie na str. 16

dokończenie ze str. 15

Rys. 6. Zniszczenia elewacji: a) uszkodzenia tynku elewacji południowej;
b) ubytek pokrycia dachowego elewacji zachodniej;
c) ubytki cegieł odsłaniające kanał wentylacyjny podłogi – elewacja północna

Rys. 7. Zniszczenia wewnątrz budynku: a) skutki ubytku pokrycia dachowego;
b) zapadnięta ściana wewnętrzna budynku; c) zarysowania i zawilgocenia wewnętrznej ściany budynku;
d) zawilgocone i zagrzybione belki stropowe

Podstawowe przyczyny zaistniałego stanu są następujące:

- » zarysowania ścian powstały na skutek nierównomiernego osiadania gruntu, odkształceń termicznych, rozporu dachu (interpretację przyczyn zarysowań podano na rys.10);
- » nierównomierne osiadanie jest skutkiem posadowienia na gruntach nienośnych (nasytach) i zapadów (pyłach), które pod wpływem wnikającej w grunt wody opadowej, spływającej zgodnie ze spadkiem terenu, ulegały uplastycznieniu,
- » zawilgocenie murów wynika z braku izolacji poziomej i pionowej oraz nieuszczelnności w pokryciu dachu;
- » zasolenie murów jest skutkiem transportu soli przez wodę wnikającą w mury;
- » destrukcja elementów drewnianych wynika z korozji biologicznej (grzyby, pleśnie, owady) rozwijającej się wskutek zawilgocenia i nieuszczelnności pokrycia dachowego.

Wymienione wyżej czynniki narastały z czasem, gdyż budynek od wielu lat nie był poddany naprawom i bieżącym konserwacjom.

Co dalej?

Stan budynku jest awaryjny, grozi katastrofą budowlaną, przez co stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia osób w nim przebywających. Dla przywrócenia należytego stanu technicznego budynku, konieczne jest przeprowadzenie kapitalnego remontu w terminie możliwie najszybszym. Niezbędne prace są następujące:

- » założenie drenażu odprowadzającego wodę opadową ze skarpy od budynku;
- » poprawa warunków posadowienia przez wzmocnienie podłoża gruntowego przez iniekcję lub podbicie fundamentu do poziomu gruntu rodzimego lub (ostateczna decyzja podjęta będzie po stwierdzeniu skuteczności drenażu, dodatkowych odkrywkach i powtórnych badaniach gruntu);

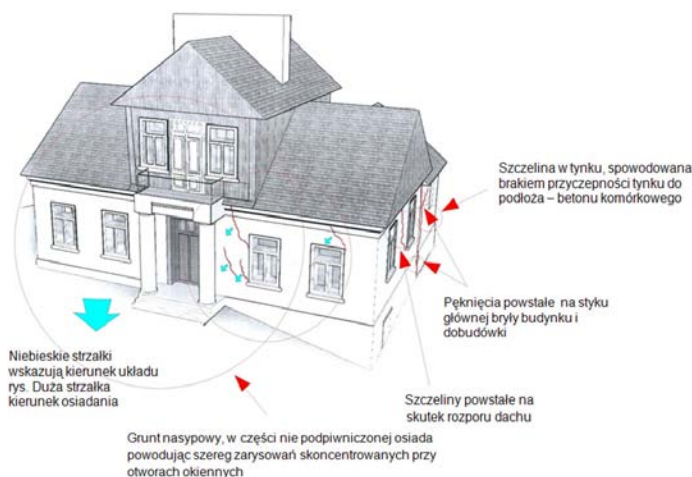

Rys. 8. Inwentaryzacja uszkodzeń elewacji południowej

Rys. 9. Mapy zawilgocenia elewacji południowej sporządzona na podstawie badań metodą dielektryczną

Kolorystyka	Stopień	Wilgotność masowa U_m [%]	Klasyfikacja zawilgocenia
Yellow	I	0-3	Mur o dopuszczalnej wilgotności
Light Orange	II	3-5	Mur o podwyższonej wilgotności
Orange	III	5-8	Mur średnio zawilgocony
Dark Orange	IV	8-12	Mur mocno zawilgocony
Red	V	>12	Mur mokry

Rys. 10. Przyczyny zarysowań budynku – elewacja południowo- wschodnia

- » izolacja murów fundamentowych;
- » naprawa strukturalna murów i sęczenie budynku wieńcem;
- » wymiana stropów i więźby dachowej;
- » naprawa i odciążenie sklepienia nad piwnicą;
- » odgrzybianie i położenie tynków renowacyjnych na ścianach wewnętrznych;
- » docieplenie budynku;
- » wykonanie nowych podłóg, stropów i więźby dachowej;
- » wymiana pokrycia dachowego na dachówkę i wymiana obróbek blacharskich;
- » wymiana stolarki;
- » wymiana instalacji.

Analizując historię i rozwiązania architektoniczne budynku starej plebanii w Wojsławicach można stwierdzić, że jest on wart tego, aby wymienione prace wykonać i przywracając budynkowi blask ocalić go od zapomnienia.

mgr inż. JUSTYNA BANASZAK
dr hab. inż. ANNA HALICKA, prof. PL

Artykuł relacjonuje fragment badań i analiz przeprowadzonych w ramach pracy magisterskiej obronionej przez panią Justynę Banaszak, na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Lubelskiej w roku akademickim 2010/2011

XXXI Targi Budowlane LUBDOM – JESIEŃ

W dn. 30 września – 2 października br. odbywać się będą w Lublinie XXXI Targi Budowlane LUBDOM - JESIEŃ, połączone po raz kolejny z IV Targami Mebli i Wyposażenia Wnętrz ARANŻACJE. Targi skierowane są do wystawców i odbiorców zarówno z branży budowlanej i meblarskiej, jak i do osób będących na etapie budowy, remontu i wyposażenia domu lub mieszkania.

Lubelska impreza targowa ma za zadanie prezentację najnowszych trendów w budownictwie, materiałach wykończeniowych, jak i aranżacji wnętrz. W czasie targów odbywać się będą imprezy towarzyszące między innymi pokazy parkieciarskie organizowane przez Stowarzyszenie Parkieciarzy Polskich; będzie można skorzystać z porad architektów i stylistów wnętrz w specjalnie zorganizowanych punktach konsultacyjnych. Zostaną przeprowadzone, podobnie jak co roku konkursy targowe na „Produkt Roku” i „Najciekawsze Stoisko”, a laureaci otrzymają statuetki i wyróżnienia Targów Lublin S.A.

Targi będą czynne w godzinach 10.00 -18.00. Ceny biletów: normalny – 10 zł, ulgowy – 8 zł.

HARMONOGRAM SZKOLEŃ DLA CZŁONKÓW LUBELSKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA W II PÓŁROCZU 2011

TEMATYKA SZKOLENIA	DATA SZKOLENIA	GODZINA I MIEJSCE SZKOLENIA
BRANŻA OGÓLNOBUDOWLANA		
<p>Budownictwo pasywne w aspekcie realizacji budynków:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wprowadzenie, działanie budynku pasywnego; – czynniki wpływające na zmniejszenie zużycia energii; – analiza zmian, aby z budynku tradycyjnego przejść do energooszczędnego i pasywnego; – zapewnienie jakości robót, szczelność budynku; – przykłady rozwiązań zapewniających szczelność w różnych technologiach; – rozwiązania detali bez mostków termicznych, montaż stolarki okiennej; – przykłady różnych budynków (i ich funkcji) zrealizowanych w standardzie budynku pasywnego. <p>Prowadzący: Cezary Sankowski, Polski Instytut Budownictwa Pasywnego</p>	25 października 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
<p>Budownictwo pasywne w aspekcie projektowania budynków:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wprowadzenie, działanie budynku pasywnego; – czynniki wpływające na zmniejszenie zużycia energii; – analiza zmian, aby z budynku tradycyjnego przejść do energooszczędnego i pasywnego; – przebieg procesu projektowania budynku pasywnego <ul style="list-style-type: none"> – etapy, organizacja, wykorzystanie pakietu PHPP w projektowaniu; – wymogi dla budynków pasywnych i procedura ich weryfikacji; – analiza zagadnień projektowych dla wybranego elementu budynku na przykładzie ściany dwuwarstwowej w kontekście kosztów dodatkowych, poprawy izolacyjności i oszczędności na ogrzewaniu; – termomodernizacja budynków pasywnych na przykładzie budynku biurowego i akademika; – rozwiązania instalacji grzewczej i wentylacyjnej w budynkach pasywnych; – duże budynki pasywne na przykładzie budynku Energon w Ulm <ul style="list-style-type: none"> – omówienie rozwiązań budowlanych i instalacyjnych; – przykłady różnych funkcji budynków zrealizowanych w standardzie budynku pasywnego – mieszkalne, biurowe, produkcyjne, szkoły i przedszkola. <p>Prowadzący: Cezary Sankowski, Polski Instytut Budownictwa Pasywnego</p>	26 października 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
<p>Kontrole stanu technicznego obiektów budowlanych. Praktyczne aspekty prowadzenia książki obiektu, przeglądy, sprawdzenia, protokoły, najczęściej popełniane błędy.</p> <p>Prowadzący: Wiesław Wiącek</p>	18 października 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
<p>Obowiązki kierownika, inspektora i projektanta oraz Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w kontekście prowadzonych spraw</p> <p>Prowadzący: Wiesław Wiącek, Andrzej Leniak, OROZ</p>	20 październik 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna

BRANŻA OGÓLNOBUDOWLANA		
Kontrole stanu technicznego obiektów budowlanych. Praktyczne aspekty prowadzenia książki obiektu, przeglądy, sprawdzenia, protokoły, najczęściej popełniane błędy. Prowadzący: Wiesław Wiącek	28 października 2011	10.00 - 15.00 Bialskie Wodociągi i Kanalizacja ul. Narutowicza 35A, Biała Podlaska
Kontrole stanu technicznego obiektów budowlanych. Praktyczne aspekty prowadzenia książki obiektu, przeglądy, sprawdzenia, protokoły, najczęściej popełniane błędy. Prowadzący: Wiesław Wiącek	15 listopada 2011	10.00 - 15.00 Chełmska Biblioteka Publiczna ul. Partyzantów 40, Chełm
Kontrole stanu technicznego obiektów budowlanych. Praktyczne aspekty prowadzenia książki obiektu, przeglądy, sprawdzenia, protokoły, najczęściej popełniane błędy. Prowadzący: Wiesław Wiącek	23 listopada 2011	10.00 - 15.00 LUW Delegatura w Zamościu ul. Partyzantów 3, Zamość
BRANŻA SANITARNA		
Bezwykopowe metody renowacji sieci wodno-kanalizacyjnej Prowadzący: Robert Baliński, Beata Skorupińska, Wavin	12 października 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB, ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
Niskoszumowa kanalizacja, podciśnieniowe odwodnienia dachów płaskich Prowadzący: Robert Baliński, Kamil Baran, Dariusz Kampioni, Wavin	16 listopada 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB, ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
Wentylacja pożarowa (oddymianie budynków użyteczności publicznej i komercyjnych), Prowadzący: Grzegorz Kubicki, Grzegorz Sypek, Krzysztof Jaglak, Stowarzyszenie Polska Wentylacja	13 października 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB, ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
Klimatyzacja budynków użyteczności publicznej i komercyjnych Prowadzący: Łukasz Cieśliak, Magdalena Gajewicz, Marcin Wyszomierski, Albert Korczak, SWEGON	8 listopada 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB, ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna
BRANŻA MOSTOWA		
Błędy w projektowaniu i budowie w inżynierii geotechnicznej na podstawie wieloletnich doświadczeń Prowadzący: Krzysztof Grzegorzewicz, IBDIM Warszawa	4 listopada 2011	10.00 - 15.00 Biuro LOIIB, ul. Bursaki 19, Lublin, sala konferencyjna

UWAGA!

Lubelska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa zaprasza na kolejny cykl szkoleń branżowych zaplanowanych w II półroczu 2011. Obecnie harmonogram zawiera szkolenia tylko z branży ogólnobudowlanej, sanitarnej i mostowej.

Jeżeli w innych branżach zostaną uzgodnione tematy, terminy i miejsca szkoleń to informacja o tym zostanie umieszczona na stronie internetowej Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa (www.lub.piiib.org.pl) w zakładce Dział Szkoleń jako uzupełnienie poniższego harmonogramu.

Ze względów organizacyjnych prosimy o wcześniejsze potwierdzanie planowanego uczestnictwa w szkoleniu: telefonicznie pod numerem 81 534 78 17; e-mailem: a.koralewski@lub.piiib.org.pl; faksem: 81 534 78 12 lub osobiście w biurze LOIIB w Lublinie przy ul. Bursaki 19 w pokoju 105.

Serdecznie zapraszamy

mgr inż. ARKADIUSZ KORALEWSKI

RZYMSKIE AKWEDUKTY (cz. I)

Do wybitnych osiągnięć w dziedzinie budownictwa architektoniczno-inżynierskiego Rzymian, należały ich słynne akwedukty „aqueductus”, które jako ciągi wodne były systemem doprowadzającym wodę z odległych źródeł do miast, wykorzystując zasadę stałego jej spływu. Główny jednak sukces rzymskich akweduktów tkwił w technice budowy estakad, które pozwalały na przerzucanie wodociągów nad nierównościami terenu, głębokimi dolinami i rzekami – znacznie w ten sposób skracając ich trasę. Z uwagi na funkcję, jaką pełniły estakady, nazywano je już wówczas i tak nazywane są obecnie „mostami akweduktów”.

Budowle te, z których część przetrwała do dzisiaj, nadal są tak charakterystycznym składnikiem krajobrazu, że zwiedzającym je, samo pojęcie „Rzym starożytny” kojarzy się z ich wspaniałymi arkadami.

Woda, jako czynnik życia, architektury i piękna starożytnego Rzymu

Charakteryzując rzymskie akwedukty, należy poznać te wszystkie czynniki, które skłoniły Rzymian do ich budowy. Podstawowym czynnikiem była oczywiście potrzeba zaopatrzenia w wodę pitną mieszkańców miast. Jednak w Rzymie spełniała wiele innych funkcji, z czego wynikało jej tak duże już od początku zapotrzebowanie.

Rzym był najbogatszym w wodę miastem starożytności. Już za panowania cesarza Tyberiusza (42 r. p.n.e) płynęło do Rzymu, ponad osiemset tysięcy metrów sześciennych wody na dobę, a trzy stulecia później około roku 280 n.e. dwukrotnie więcej. Potrzeby te wynikały z tego, że w tym „Wiecznym Mieście”, przywiązywano wielką wagę do ochrony zdrowia i higieny. W państwie rzymskim sprzed dwudziestu stuleci troska o zdrowie obywateli była czymś niezwykłym. W Rzymie było jedenaście wielkich łaźni (term), z których największe mogły pomieścić jednocześnie od 3 do 5 tysięcy kąpiących się równocześnie mieszkańców. Łącznie rzymskie będąc jednocześnie wspaniałymi obiektami, kosztownie wykończonymi, ponieważ ambicją każdego cesarza było ich doskonalenie, oprócz szaty architektonicznej, charakteryzowały się doskonale funkcjonującym wyposażeniem technicznym. Urządzenia te, budząc jeszcze dziś podziw, w niezawodny sposób zapewniały również ogrzewanie wody w termach, i to w zróżnicowanych temperaturach. Takie łaźnie służyły nie tylko do kąpień, ale również na ich terenie można było uprawiać różne sporty, czytać, dyskutować, albo też po prostu odpoczywać. Z tego też powodu, łaźnie rzymskie można porównać do dzisiejszych ośrodków rekreacyjno-kulturalno-rozrywkowych. Były one sławione przez wielu wybitnych ludzi tego okresu. Gilbert Charles Piccard napisał: „Termy są rodzajem cudownego pałacu, otwartego dla wszystkich, światem marzeń, do którego mogli przybywać nawet najbiedniejsi i zapominać o codziennych kłopotach”.

W starożytnym Rzymie stosowane było również centralne ogrzewanie przy pomocy gorącego powietrza, system ten co prawda przejęli Rzymianie od starożytnych Greków, ale zdecydowanie go ulepszyli. Centralne ogrzewanie stosowane początkowo w łaźniach, z biegiem czasu wprowadzono do ogrzewania domów mieszkalnych i budynków użyteczności publicznej.

1. Pont du Gard

Wśród licznych elementów miejskiego organizmu Rzymu w starożytności, i tak dużego zapotrzebowania na wodę, co także obejmowało kolejne stulecia, aż do dziś – były liczne fontanny, wodotryski i baseny.

Woda w Rzymie i jej wielofunkcyjne wykorzystanie, stała się również przedmiotem zainteresowania dla wielu najwybitniejszych artystów różnych epok. Jeden z nich tak ją scharakteryzował: „woda spływa, przelewa się, szumi, kropliście dźwięczy, łśni i skrzy”.

Rzymianie szczyli się swymi wodociągami, stawiając je ponad sławne piramidy egipskie, czy budowle greckie, jak to określili w swym dziele w I wieku cesarz Gajusz Juliusz Frontinus: „tamte do niczego nie przydatne”.

Wspominając, ale jedynie przy okazji zapoznania Czytelników z konstrukcjami technicznymi i budową akweduktów, po których płynęła woda, nie sposób nawet w skrócie przedstawić tych wszystkich wspaniałości, które zapewniała w starożytnym Rzymie woda. Dlatego też będę chciał już w sposób bardziej szczegółowy scharakteryzować je w oddzielnym artykule.

Architektura, technika budowy i funkcjonalność akweduktów

Nie chcąc uogólniać tych wspaniałych budowli, jakimi były rzymskie „mosty akweduktów”, bo swoimi rozwiązaniami konstrukcyjnymi i pięknem architektury, na to nie zasługują, ale niestety ograniczenia redakcyjne istnieją, wobec tego postanowiłem, w możliwie pełnym wymiarze korzystając z dostępnych źródeł historycznych, jak również zwiedzając te obiekty, poświęcić uwagę tylko jednemu z nich, a mianowicie Pont du Gard.

Opisując konstrukcję tego obiektu, technikę jego budowy, należy jednak wspomnieć o innych, tych jeszcze istniejących, jak np. najdłuższym moście akweduktu w Segowii w Hiszpanii, który do dziś jest czynny doprowadzając wodę do miasta, ale również o tych, już nie istniejących, po których pozostały jedynie niewiel-

kie fragmenty, które można oglądać nie tylko w pobliżu Rzymu, ale również w innych częściach Włoch, jak również we Francji, Hiszpanii, Grecji, w północnej Afryce, a nawet Azji Mniejszej. A więc tam, gdzie sięgały wpływy rzymskiej kultury i cywilizacji.

Pont du Gard

Jednym z najlepiej zachowanych, a zarazem najbardziej interesującym pod względem konstrukcyjnym i architektonicznym jest most koło miasta Nîmes w południowej Francji, noszący francuską nazwę Pont du Gard (most na rzece Gard). W starożytności był on częścią wodociągu o długości 48 km zaopatrującego w wodę od źródeł w Uzès jeden z największych prowincjonalnych w tym okresie ośrodków rzymskich – Nemausus, dzisiejsze miasto Nîmes (rys. 1).

Z inskrypcji na moście można wywnioskować, co potwierdzają również inne źródła historyczne, że obiekt ten został wybudowany w 19 r. p.n.e. przez rzymskiego generała i prokonsula Akrypę. Był on nie tylko budowniczym mostu, ale człowiekiem który troszczył się o budowę i utrzymanie sieci dróg. Przeprowadził między innymi rekonstrukcję zachowanego do dzisiaj imponującego swymi rozwiązaniami Ponte de Augusto.

Charakteryzując ten wspaniały obiekt, który przetrwał ponad 2000 lat, nie sposób ograniczyć się jedynie tylko do jego opisu. Dlatego też, aby wiedzę o nim poszerzyć, postanowiłem zaprezentować serię zdjęć, wykonanych podczas jego zwiedzania. Zdjęcia te nie tylko obrazują masyw, a zarazem piękno jego sylwetki, jak również te jego elementy, które były ważnymi czynnikami, wynikającymi z wcześniejszej przemyślanych

2a i 2b. Bloki kamienne, z których wzniesiono konstrukcję Pont du Gard

przez rzymskich budowniczych rozwiązań w zakresach: konstrukcji, organizacji robót, funkcjonalności i bezpieczeństwa.

Przy budowie Pont du Gard, rzymskie mistrzostwo techniki budowania z kamienia osiągnęło swój szczytowy poziom. Konstrukcja obiektu składa się z trzech kamiennych kondygnacji arkad. Arkady stawiane są jedna na drugiej. Rząd dolny arkad składa się z 6 łuków o wysokości 22 m i rozpiętości 24 m. Kondygnacja środkowa składała się z 11 łuków, o wysokości ponad 19 m, a najwyższa z 25 łuków o rozpiętościach do 7 m i były to arkady podtrzymujące koryto kanału, w którym płynęła woda. Całkowita długość mostu wynosi 270 m, a wysokość 48,77 m – ponad poziom wody.

3. Układ ciosów w sklepieniach Pont du Gard

Arkady mostu zostały zmontowane z około 5000 klinowych bloków kamiennych. Bloki kamienne, z których wzniesiono konstrukcję były montowane na sucho bez żadnej zaprawy (rys. 2 a.b.). Budowa sklepień łuków arkad z ciosów układanych bez zaprawy, trwała jednak dłużej, co związane było z dużą dokładnością obróbki, ale jednocześnie niosła ze sobą oszczędności na rusztowaniach, które można było przesuwac na następny segment bezpośrednio po zakończeniu układania ciosów segmentu poprzedniego, bez oczekiwania aż zaprawa osiągnie wytrzymałość. Rzymianie wychodzili też z założenia, że każda zaprawa jest zawsze słabsza, wprowadzając w ten sposób element niepewności, co do trwałości całej konstrukcji. Charakteryzując budowę arkad szczególną uwagę chciałem zwrócić na różniący się kształt bloków kamiennych. Zasadą przyjętą przez budowniczych było możliwie maksymalne ujednoczenie kształtów i wymiarów tych potężnych bloków kamiennych. Zastosowano już wówczas, a można to tak obecnie określić metodę normalizacji prefabrykatów w tym przypadku kamiennych.

Montaż bloków kamiennych na sklepieniach o dużej rozpiętości był jednak możliwy dzięki wcześniej wykonanej konstrukcji z krążyń drewnianych i rusztowań je podtrzymujących. W każdej np. dolnej arkadzie układano 240 klinowych bloków kamiennych, o ogólnej masie 850 ton. Aby to bezpiecznie wykonać rzymscy budowniczowie musieli wcześniej zaprojektować rusztowania dokonując niezbędnych obliczeń wytrzymałościowych. Innym ciekawym zagadnieniem, które pozwoliło na budowę arkad na wyższych poziomach, przy maksymalnej oszczędności drewna do rusztowań, a jednocześnie ujednoczenie – znormalizowanie poszczególnych ich elementów, budowniczowie świadomie pozostawiali we wzmocnionych wcześniej wnękach murów, specjalnie uformowane gniazda, ale również wystające z lica muru kamienne wsporniki. Pozwalało to na opieranie się elementów podpierających rusztowania i krążyń sklepień. Po zakończeniu budowy arkad, wspornikom tym nadawano ozdobne kształty,

dokończenie na str. 22

dokończenie ze str. 21

4. Płyty kamienne w Pont du Gard

zaznaczając je w ten sposób jako elementy dekoracyjne. Na rys. 3 pokazano układ ciosów w sklepieniach oraz zastosowanych drewnianych krążyn.

Opisując konstrukcję arkad, zagadnieniem podstawowym dla budowniczych przy tak znacznych wysokościach było podniesienie i montaż ciężkich bloków kamiennych, a ciężar niektórych dochodził do 6 ton, zachodziła więc potrzeba zastosowania odpowiedniego sprzętu. Ale już w tym czasie budowniczowie rzymacy dysponowali takim sprzętem. Urządzenia te, a były to właściwie dźwigi, działały na zasadzie systemu wielokrążków, tj. układu krążków ruchomych i nieruchomych, co pozwalało na zwielokrotnienie siły udźwigu.

Każdy poziom arkad mostu był inaczej wykorzystywany. Poziom dolny służył zaprzęgom, jeźdźcom konnym i do przepędu bydła. Poziom średni wykorzystywany był jako przejście dla pieszych, najwyższy jako akwedukt. Ułożony na nim kanał „specu” o otworach 4 na 5 stóp, został uformowany z uwagi na szczelność z użyciem zaprawy betonowej i przykryty równie szczelnymi płytami kamiennymi (rys. 4). Przez kanał ten codziennie przepływało od 20 do 30 tysięcy metrów sześciennych wody źródlanej.

5. Castellum Divisiorum w Pont du Gard

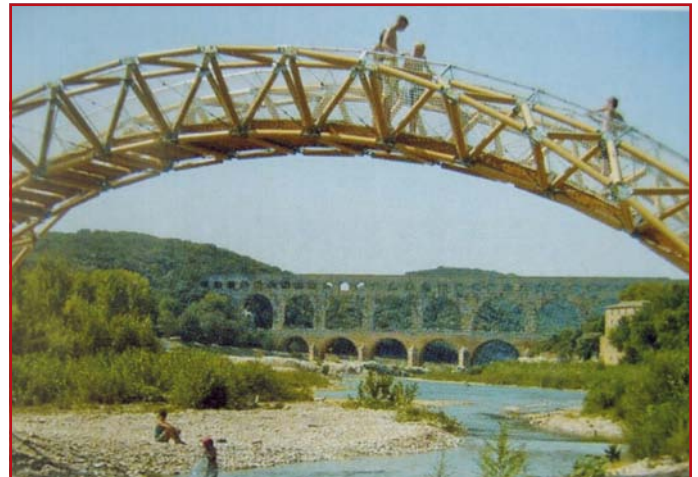
Innym, ale już związanym z architekturą mostu Pont du Gard, był przemyślany układ arkad. Przy zmianie rozpiętości sklepień, od najniższego nad nurtem rzeki Gard, do coraz mniejszych idąc ku brzegom, udało się budowniczym uzyskać kompozycję, z której masywny most łączy się w sposób spójny ze skalistymi zboczami doliny.

Pont du Gard jako całość zachował się do naszych czasów w dobrym stanie. Uszkodzenia, jakich doznała konstrukcja w czasie wojen religijnych, z końcem XVII wieku, zostały naprawione w czasie remontu w roku 1855. W tym samym czasie, wzdłuż wschodniej strony, został wybudowany, wysunięty na zewnątrz pomost jezdny, który obecnie służy pieszym.

Należy jednak podkreślić, doceniając w pełni budowniczych mostu i ich olbrzymią wiedzę, gdyby nie przyjazny klimat Prowansji, konstrukcja nie przetrwałaby w tym stanie tak długo.

Innym pozostałym do dziś elementem akweduktu w Pont du Gard, jest dobrze zachowany „Castellum Divisiorum” – okrągły zbiornik na wodę o średnicy 6 m. Spływająca woda z akweduktu do tego zbiornika była rozprowadzana przez pięć rur w różnych kierunkach (rys. 5).

Charakteryzując tę wspaniałą budowlę, jaką jest Pont du Gard, jako dzieło rzymskiej inżynierii budowlanej, która łączy elegancję i doskonałość należy przytoczyć, co powiedział w swoich „wyznaniach” podczas zwiedzania mostu francuski pisarz epoki oświecenia, filozof, pedagog i kompozytor Jean Jacques Rousseau: „Widok tej prostej i szlachetnej budowli wstrząsnął mną. Wstrząsnął tym silnie, że znajduje się ona na pustkowiu, gdzie cisza i samotność potęguje wrażenie i zachwyty nad nią”.

6. Kładka z kartonowych rur w pobliżu Pont du Gard

Kończąc, chcę przejść na chwilę do czasów obecnych, ale stale będąc w pobliżu rzymskiego Pont du Gard i zaprezentować niezwykłą budowlę wybudowaną w roku 2007, a jest nią kładka o parametrach łuku odpowiadającym łukom oddalonego o kilkadziesiąt metrów Pont du Gard. Podstawowymi elementami nośnymi jest kratownica ukształtowana z rur kartonowych (rys. 6). Kładka z tak nietypowego materiału, stanowiąc atrakcję dla zwiedzających Pont du Gard i podziwiających jego masywną konstrukcję, jest po części wyrazem ewolucji techniczno-materiałowych zachodzących na przestrzeni dwóch tysiącleci.

WIESŁAW JÓZEF POMYKAŁA

Literatura

- » *Cuda inżynierii*. Witold Szolginia. Wydawnictwa Alfa. 1987 r.
- » *Pontifex Maximus*. Józef Głomb. Politechnika Śląska. Gliwice 1997 r.
- » *Mosty Rainer Kothe*. Atlas. Wrocław. 1993 r.
- » *The Pont du Gard*. Publications PEC - 132400. 2002 r.

Kto jest kim w lubelskim budownictwie

mgr inż. Władysław Król

Urodził się w 1946 r. we Wzgórzu k/Bełżyc. Absolwent liceum ogólnokształcącego w Bełżycach. W 1963 r. rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej. Pracę zawodową podjął w listopadzie 1968 r. w Zakładach Azotowych „Puławy” na stanowisku asystenta w dziale eksploatacji. Rok później obronił pracę magisterską powstałą pod kierunkiem

prof. Leona Kołodziejczyka, która dotyczyła problemu ogrzania miasta Puławy przy pomocy gazu ziemnego.

W latach 1971-1973 odbywał okresową służbę wojskową. W 1973 r. zdał w Warszawie egzamin na uprawnienia wykonawcze w zakresie instalacji sanitarnych. W lipcu 1973 r. rozpoczął pracę w Zakładzie Projektowania i Usług Inwestycyjnych „Inwestprojekt” w Lublinie na stanowisku starszego kosztorysanta. W 1976 r. uzyskał uprawnienia projektowe i rok później podjął pracę w Biurze Projektów Przemysłu Mięsnego w Lublinie.

W 1976 r. ukończył Studium Podyplomowe Mieszkalnictwa na Politechnice Warszawskiej.

W 1982 r. podjął pracę na stanowisku starszego projektanta w Spółdzielni Projektowania i Usług Inwestycyjnych „Inwestprojekt”, której 1 lutego 1990 r. zostaje prezesem. Do grudnia 1990 r. dokonał transformacji spółdzielni w spółkę, która przyjęła nazwę Inwestpro-

jekt Lublin S.A. Pełni w niej funkcję prezesa. W 2011 r. spółka świętuje 20-lecie powstania.

W swojej działalności zawodowej zajmował się projektowaniem instalacji głównie dla budynków mieszkalnych m.in. w Lublinie (os. Widok, budynki TBS na os. Felin, pawilon Biedronki przy ul. Diamentowej), w Puławach, Łęcznej, Radzyniu Podl. (os. Zabielska), Międzyrzeczu Podl. (os. Zarówie), Białej Podl. (os. Terebelska), Zamościu, Krasnymstawie, Świdniku (os. Brzeziny). Projektował instalacje i urządzenia dla Kombinatu Przemysłowej Produkcji Jaj w Chropach i Bałdrzychowie; instalacje dla Zakładów Mięsnych w Jarosławiu, Rzeszowie i Płocku.

Jest rzeczoznawcą w zakresie projektowania sieci instalacji sanitarnych.

Jest członkiem Rady Polskiej Izby Gospodarczej Towarzystw Budownictwa Społecznego. Od początku uczestniczył w pracach samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. W latach 2002-2010, przez dwie kadencje był przewodniczącym Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego LOIIB. W kadencji 2010-2014 jest członkiem Krajowego Sądu Dyscyplinarnego PIIB, oraz Okręgowej Rady LOIIB.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Mieszkaniowego od chwili jego powstania.

Był przewodniczącym Komisji Zakładowej „Solidarność” w Biurze Projektów Przemysłu Mięsnego.

Za swoją działalność zawodową i społeczną odznaczony m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi, Odznaką za Zasługi dla Województwa Białkopodlaskiego. Jest miłośnikiem Kazimierza Dolnego.

mgr inż. Kazimierz Imbor

Urodził się w 1946 r. w Ostrówku k/Łęcznej. Absolwent Liceum Ogólnokształcącego Nr 4 w Lublinie. W 1964 r. rozpoczął studia w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie, którą ukończył zdobywając tytuł inżyniera budownictwa lądowego.

W 1968 r. został skierowany do pracy w Jednostce Wojskowej Nr 1125 w Gnieźnie, gdzie pełnił obowiązki kierownika

budowy w Grójcu i Grupie k/Grudziądz. Prowadził roboty budowlane różnych obiektów oraz zajmował się specjalistycznym budownictwem wojskowym.

W 1973 r. został przeniesiony do JW 3189 w miejscowości Grupa, gdzie był kierownikiem budowy, pracował również jako inspektor nadzoru i pełnił funkcję szefa wykonawstwa Pułku Inżynierijno Budowlanego. W 1978 r. przeniósł się do Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie. Pełnił funkcję inspektora sanitarnego oraz opiniował projekty budowlane i sanitarne. Prowadził także kontrole jednostek wojskowych na terenie WOW.

W 1979 r. ukończył studia magisterskie na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Poznańskiej i uzyskał tytuł magistra inżyniera budownictwa. Od grudnia 1980 r. rozpoczął pracę w WRZKB Lublin, gdzie jako żołnierz zawodowy pracował na stanowisku starszego inspektora w Wydziale Programowania i Dokumentacji oraz

pełnił funkcję szefa Wydziału Nadzoru Inwestycji. Nadzorował m.in. rozbudowę i modernizację Szkoły Lotniczej w Dęblinie, budownictwo mieszkaniowe w Lublinie oraz budownictwo specjalistyczne wojskowe. W 1997 r. odszedł z zawodowej służby wojskowej, ale pracował nadal w WRZKB Lublin (później RZI) do 2008 r. jako specjalista i inspektor BHP.

W 2006 r. ukończył Studia Podyplomowe w WISBiOP w Radomiu w zakresie BHP.

Jest rzeczoznawcą budowlanym GUNB i PZITB. Posiada również uprawnienia rzeczoznawcy ds. BHP PIP do opiniowania projektów. Od 1999 r. jest biegłym Sądu Okręgowego w Lublinie.

Do najciekawszych budowli, które zrealizował zaliczył m.in.: budownictwo obronne w rejonach nadmorskich, oczyszczalnię ścieków w Jawidzu, kotłownię La Monta w m. Grupa, pasy startowe na lotnisku w Debrznie.

Od 1974 r. należy do PZITB. Czwartą kadencję pełni funkcję przewodniczącego PZITB O/ Lublin. Pomysłodawca i wydawca pierwszego w kraju czasopisma samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. W 2002 r. wznowił konkurs „Złota Kielnia” oraz obchody Dnia Budowlanych. W 2007 r. doprowadził do powołania lubelskiej filii Polskiego Stowarzyszenia Mykologów Budownictwa. Od 30 lat działa w FSNT NOT Lublin.

Za działalność społeczną i zawodową odznaczony m.in.: Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Złotym Medalem Sił Zbrojnych, Złotą Odznaką m. Lublina, Złotą Honorową Odznaką z diamentem PZITB i NOT, Srebrną Honorową Odznaką PIIB.

RENOWACJA KOŚCIOŁA P.W. ŚW. WOJCIECHA W WĄWOLNICY

Unia Europejska wspiera prace renowacyjne kilku obiektów kościelnych znajdujących się na terenie województwa lubelskiego w ramach projektu „Kazimierz Dolny oraz wybrane zespoły zabytkowe Powiśla Lubelskiego – renowacja i ochrona dziedzictwa”. Archidiecezja Lubelska jest beneficjentem środków unijnych. W poprzednim wydaniu „Lubelskiego Inżyniera Budownictwa” przedstawiliśmy kościół p.w. Św. Jana Chrzciciela i Św. Bartłomieja Apostoła w Kazimierzu Dolnym (Fara). Teraz prezentujemy kościół p.w. Św. Wojciecha w Wąwolnicy.

Projekt jest współfinansowany z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, priorytet: XI Kultura i dziedzictwo kulturowe, działanie: 11.1 Ochrona i zachowanie dziedzictwa kulturowego o znaczeniu ponad regionalnym. Zakres zadania obejmuje następujące obiekty sakralne: kościół p.w. Jana Chrzciciela i Św. Bartłomieja Apostoła w Kazimierzu Dolnym (Fara) – jest liderem tej listy jako perła architektury europejskiej; kościół p.w. Św. Anny i Św. Ducha w Kazimierzu Dolnym; kościół p.w. Św. Jana Chrzciciela w Baranowie nad Wieprzem; kościół p.w. Św. Floriana i Św. Katarzyny w Gołębiu; kościół p.w. Bożego Ciała w Józefowie nad Wisłą; kościół p.w. Św. Klemensa i Św. Małgorzaty w Klementowicach; kościół p.w. Tomasza Apostoła i Św. Stanisława MB w Piotrawinie; kościół p.w. Św. Wojciecha w Wąwolnicy oraz kaplica w dawnym parku dworskim w Polanówce (parafia Wilków).

Kościół pod wezwaniem Świętego Wojciecha w Wąwolnicy

Geneza wąwolnickiej parafii sięga XI-XII wieku, a pierwszy dokument pochodzi z 1325 roku. W wiekach średnich w Wąwolnicy istniały dwa kościoły parafialne: p.w. Św. Wojciecha (obecnie kaplica Matki Boskiej Kębelskiej) i Św. Marii Magdaleny (obecnie obszar szkoły). Z zapisów Jana Długosza można się dowiedzieć, że za czasów króla Kazimierza Wielkiego powstał na obecnym wzgórzu kościelny murowany zamek królewski, jak również, że fundatorem murowanego kościoła p.w. Św. Wojciecha w tym obrębie był także król. Obiekt posiadał dwie kondygnacje i jedną nawę. Jego wystrój na przestrzeni wieków ulegał zmianie. W dolnych partiach ścian zachowały się fragmenty wystroju gotyckiego, renesansowego i barokowego. Na początku XX w. świątynia była w tak kiepskim stanie, że zapadła decyzja o jej rozbiórce.

W latach 1907-1914 stanął na wzgórzu trzeci nowy kościół, także p.w. Świętego Wojciecha, natomiast stary kościół zlokalizowany w odległości ok. 1 metra od nowo wznoszonego, uległ rozbiórce. Pozostawiono jedynie jego prezbiterium jako dawną kaplicę zamkową z figurą Matki Boskiej Kębelskiej.

Obecny kościół - bazylika zbudowany jest w stylu neogotyckim, trójnawowym, z czerwonej cegły i kamienia. Przy prezbiterium mieści się zakrystia, a obok nawy głównej zlokalizowana jest

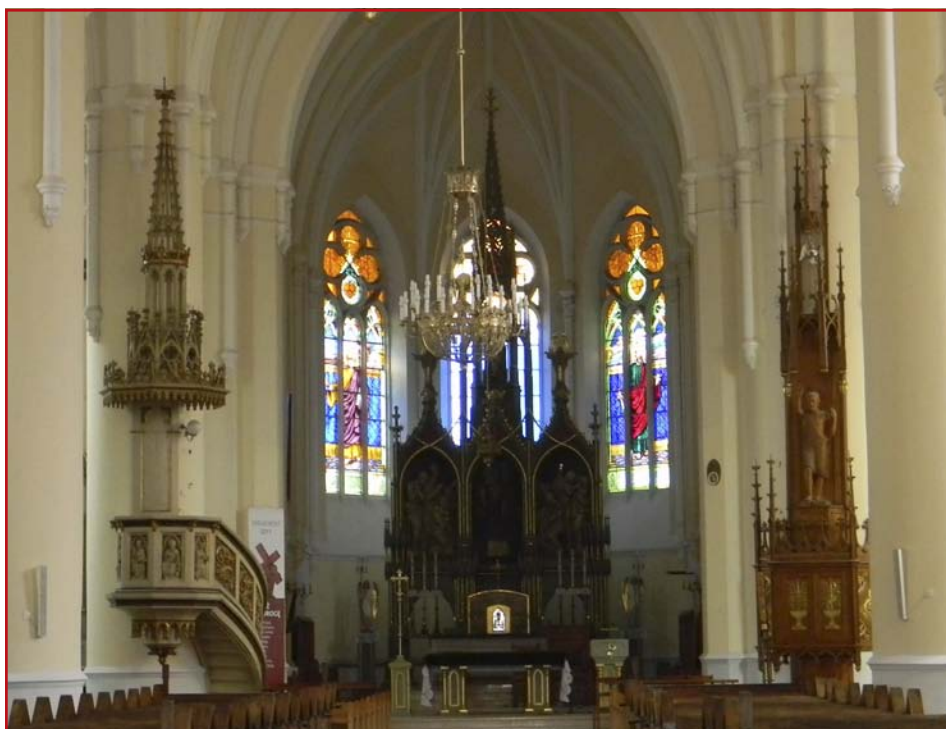
wieża i wieżyczka nad nawą. Kościół orientowany jest na rzucie prostokąta zamkniętego dwubocznie. Od północy przylega doń zakrystia, a od zachodu przedsionek. Dach nad korpusem świątyni jest dwuspadowy, natomiast nad zakrystią i przedsionkiem – pulpitowo – wspólny. Pokrycie dachu zostało wykonane z blachy, natomiast fasada flankowana jest skarpkami pokrytymi dachówką, zwieńczona nie wyodrębnionym szczytem, który został obwiedziony uproszczoną simą. W zwieńczeniu szczytu i po bokach widoczne są sterczyny na cokółku. Na osi fasady istnieje otwór wejściowy o profilu półkolistym, zamknięty dwuskrzydłowymi drzwiami.

Pod bazyliką znajduje się wcześniej niedostępna krypta, której odgruzowanie, a następnie udostępnienie nastąpiło podczas prowadzonych w latach osiemdziesiątych XX wieku badań architektonicznych. We wnętrzach ulokowane są drewniane ołtarze (główny i boczny), zaś u podnóża wzgórza kościelnego rozciąga się Plac Maryjny, na którym wzniesiono 15 krzyży symbolizujących tajemnice różańca.

Ze względu na konieczność wykonania remontu i przeprowadzenia robót konserwatorskich w obiekcie, Starosta Puławski wydał pozwolenie na renowację zabytkowego kościoła 28 lipca 2009 roku. We wrześniu 2010 r. o zamiarze rozpoczęcia robót budowlanych inwestor zawiadomił Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Puławach.

Wielki remont

Zakres prac remontowych obejmuje m.in. remont elewacji z uwzględnieniem wykonania izolacji poziomej i pionowej (po uprzednim oczyszczeniu i naprawie ubytków murów) oraz wykonanie drenażu wokół budynku w obrębie fundamentów. Zostaną

Renowacja kaplicy Matki Boskiej Kębelskiej

Prace remontowe prowadzone są również w kaplicy Matki Boskiej Kębelskiej. Roboty budowlane rozpoczęto we wrześniu 2010 r. Program prac przewiduje likwidację przyczyn zawilgocenia murów metodą ciśnieniową (iniekcja jednostronna dwurzędowa). Wykonana będzie izolacja pionowa po uprzedniej reprofilacji podłoża i naprawie ubytków. Zaprojektowano nałożenie szlamu uszczelniającego, gruntowanie podłoża, wtopienie siatki z włókna szklanego i montaż płyt izolacyjnych, następnie obsypanie murów w obrębie fundamentów piaskiem wraz z jego zagęszczeniem. Projekt przewiduje także ułożenie drenażu w gruncie.

Zaplanowano naprawę uszkodzeń murów, a zwłaszcza elementów konstrukcyjnych takich, jak nadproża i gzymsy, poprzez likwidację rys, spękań i ugięć.

naprawione mury z cegły oraz nastąpi wymiana fug, polegająca na odtworzeniu zniszczonych cegieł, laserunku i zabezpieczeniu ścian zewnętrznych preparatami hydrofobizującymi. Nadproża okienne i drzwiowe oraz gzymsy, które są spękanne, zarysowane lub uginają się zostaną wzmocnione, aby wyeliminować uszkodzenia. Planuje się całkowitą wymianę zniszczonych fug na głębokość 2 cm. Elewacja zostanie pomalowana farbami krzemooorganicznymi, a podłoża z kamienia - preparatami silikonowymi.

Renowacja detali architektonicznych wykonywana będzie metodą „z ręki” (prace ciągnięte lekką zaprawą podkładową do narzutu). Przewiduje się wykonanie odlewów (kwiatony, głowice etc.). Do zabezpieczenia poziomych występów murów narażonych na bezpośrednie działanie wody i śniegu - w przypadku braku obróbek blacharskich - przewidziano prace uzupełniające specjalną elastyczną zaprawą uszczelniającą.

Wewnątrz obiektu projektuje się usunięcie zawilgoconych i zasolonych tynków oraz wykonanie nowych powłok tynkarskich. Renowacji poddana będzie zarówno stolarka okienna, jak i drzwiowa. Szczególna uwaga zostanie poświęcona drzwiom głównym, wejściowym do kruchty i zakrystii tak, aby zachować ich zdobienia i detale. Stare powłoki malarskie podlegać będą opaleniu, czyszczeniu, a następnie powierzchnie trzeba będzie zaimpregnować i powtórnie pomalować. Okucia poddane będą rekonstrukcji, zaś stolarka okienna z maswerkami przewidziana jest do odrębnej realizacji.

Zaprojektowano także remont dachu, w tym ocieplenie sklepień nad bazyliką (wełną mineralną z przykryciem folią paroprzepuszczalną). W miejscach przecieków i nieszczelności zostanie naprawiony również dach z blachy miedzianej. Będą tam wstawione „łaty” z blachy miedzianej, pasy rynnowe, rynny i rury spustowe.

Przewidziano rozebranie istniejącej opaski z płyt chodnikowych i wykonana będzie odwadniająca opaska z kostki granitowej.

W lipcu 2009 r. Starosta Puławski wydał także pozwolenie na budowę wewnętrznych instalacji elektrycznych i instalacji iluminacji świetlnej obiektu.

Ołtarz główny Sanktuarium z figurką Matki Boskiej Kębelskiej

W kaplicy przykościelnej znajduje się piękna figurka, która została wyrzeźbiona z pnia lipowego o wysokości 85 cm i pochodzi z 1440 roku. Jest dziełem z cyklu tzw. Pięknych Madonn, a jej prototypem stała się kamienna rzeźba z Vimpergu. Rzeźba Wąwolnicka jest nadzwyczaj elegancka, dworska, subtelna, o regularnym rysunku twarzy. Obrazuje bogactwo i niezwykle dekoracyjność w układzie draperii. Głównym motywem figurki jest prezentacja światu Dzieciątka Jezus przez Matkę. Koronacja figurki papieskimi insygniami odbyła się 10 września 1978 roku.

Sanktuarium w Wąwolnicy jest miejscem wielu pielgrzymek, rekolekcji i corocznych uroczystości wrześniowych w święto Matki Boskiej Kębelskiej.

mgr inż. ELŻBIETA DUDZIŃSKA

RUSZYŁA BUDOWA OBWODNICY HRUBIESZOWA W CIĄGU DROGI KRAJOWEJ NR 74

Symbolicznym wbiciem pierwszej łopaty potwierdzono rozpoczęcie budowy obwodnicy Hrubieszowa w ciągu drogi krajowej nr 74. Inwestycję na zlecenie lubelskiego oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad realizuje konsorcjum trzech firm: HAK Construction z Katowic (lider), Dromet z Częstochowy i Cardo Mosty z Katowic (partnerzy).

21 lipca br. podpisano umowę, a wykonawca ma 21 miesięcy na oddanie trasy do użytkowania kierowcom. Inwestycja jest współfinansowana ze środków unijnych w ramach Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej.

W ramach inwestycji powstanie obwodnica o długości 9,3 km prowadząca po południowo-wschodniej stronie miasta. Trasa dwukrotnie będzie przechodzić nad linią kolejową a także przetnie dolinę rzeki Huczwa. Powstanie 29 obiektów inżynierskich: cztery mosty i siedem wiaduktów, 18 przejść dla zwierząt oraz pięć jednopoziomowych skrzyżowań z drogami lokalnymi. Powstaną także drogi dojazdowe obsługujące ruch lokalny o łącznej długości 7,4 km oraz system szczelnego odwodnienia drogi. Prace budowlane będą kosztowały blisko 147,5 mln zł, a cała inwestycja, wraz z kosztami przygotowania

dokumentacji, wykupu gruntów oraz nadzoru nieco ponad 179 mln zł.

Obwodnica po oddaniu do ruchu usprawni przejazd na drodze krajowej prowadzącej do przejścia granicznego w Zosinie. To przejście w przyszłości ma obsługiwać także ruch pojazdów ciężarowych.

W ramach Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej budowana jest kolejna obwodnica – Frampola, także w ciągu drogi krajowej nr 74. Umowę na realizację podpisano 7 stycznia br. Wykonawca, konsorcjum firm: HAK Construction oraz Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich FART, ma 20 miesięcy na ukończenie inwestycji. Budowa obwodnicy Frampola o długości 4,4 km będzie kosztowała ok. 51 mln zł.

(Źródło GDDKiA/Oddział Lublin)

NOWA OCZYSZCZALNIA W WISZNICACH

Gmina Wisznice ma nową oczyszczalnię ścieków i sieć kanalizacji sanitarnej. Inwestycja kosztowała 10,2 mln zł. Zrealizowana została przy wykorzystaniu środków z Norweskiego Mechanizmu Finansowego i Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Dzięki jej realizacji zmodernizowano dotychczasową oczyszczalnię i zbudowano sieć kanalizacji sanitarnej w miejscowościach Wisznice, Kol. Wisznice, Curyn i Horodyszczce o długości 15 km. W oficjalnym oddaniu do użytku

inwestycji uczestniczyła wojewoda lubelski Genowefa Tokarska.

Ze zmodernizowanej sieci skorzysta ponad 630 osób. W skład modernizowanej oczyszczalni weszła część mechaniczna, część biologiczna, część osadowa i obiekty towarzyszące – stacja zlewcza dla ścieków dowożonych, budynek techniczno-socjalny dla obsługi wraz ze stacją dmuchaw i systemem monitoringu. Zaadoptowano także istniejące reaktory na zbiorniki kompostowania osadu. Realizacja projektu obejmowała także uporządkowanie i wyasfaltowanie placu oczyszczalni, nasadzenie zieleni oraz budowę drogi dojazdowej, ogrodzenia i oświetlenia.

Celem projektu było zmniejszenie zanieczyszczenia lokalnego środowiska naturalnego, poprawa jakości wód oraz zmniejszenie groźby zanieczyszczenia gruntów poprzez zmniejszenie ilości nieoczyszczanych ścieków zrzucanych do odbiorników naturalnych oraz poprawę dostępu ludności wiejskiej do nowoczesnej infrastruktury kanalizacyjnej.

NOVELIZACJA PRAWA ENERGETYCZNEGO

7.09.2011 r. Prezydent RP Bronisław Komorowski podpisał nowelizację ustawy Prawo energetyczne. Zmiany doprecyzowują obowiązujące przepisy, w części dotyczącej zasad handlu energią za pośrednictwem giełdy.

Znowelizowana ustawa zmienia definicję odbiorcy krajowego i precyzuje warunki przyłączenia do sieci energetycznej. Nowe zapisy szczegółowo określają warunki sprzedaży energii elektrycznej oraz wymagania dla osób zajmujących się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji energetycznych.

Zmiany dotyczą też zasad sprawozdawczości o wielkościach dostępnej mocy przyłączeniowej i aktualizowania informacji o podmiotach ubiegających się o przyłączenie do sieci. Nowelizacja ułatwia składanie wniosków o przyłączenie do sieci.

Parlamentarzyści utrzymali obowiązek ponownego sprawdzania kwalifikacji pracowników energetyki w ograniczonym zakresie. Dotyczyć ma to tylko osób, które mają odpowiednie kwalifikacje, ale w ciągu ostatnich pięciu lat nie pracowały przy urządzeniach, instalacjach lub sieciach. Sprawdzenie kwalifikacji będzie także konieczne – na wniosek pracodawcy – w przypadku modernizacji lub innej istotnej zmiany parametrów urządzeń, instalacji czy sieci, przy których zatrudnieni są pracownicy.

UWAGA!

Utrzymano obowiązek potwierdzania co pięć lat kwalifikacji w przypadku osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci, a świadczących usługi na rzecz konsumentów i przedsiębiorców: mikro, małych i średnich. Chodzi o pracowników firm, działających poza strukturami przedsiębiorstw energetycznych, świadczących usługi na rynku

(Źródło PAP)

ŚWIĘTO BUDOWLANYM W LOIIB

ŚWIĘTO BUDOWLANYM W LOIIB

